

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

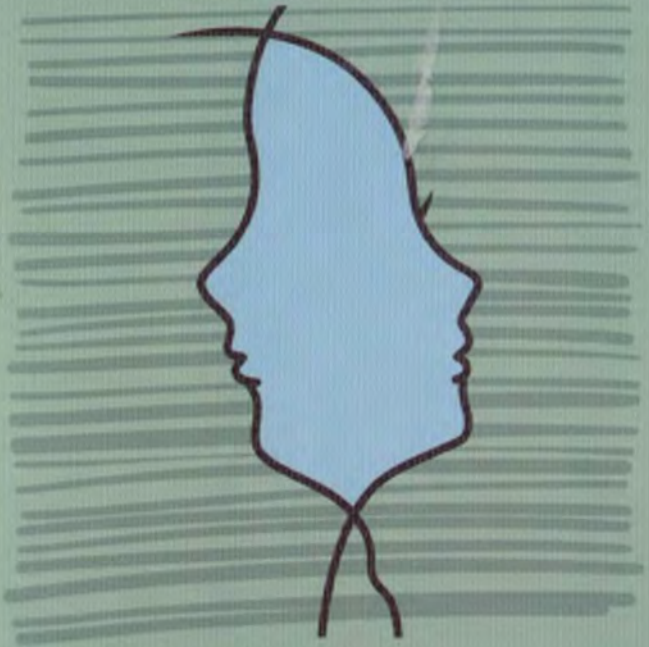
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Melih Cevdet An- day: *Mikado'nun* *Çöpleri*

haya'da
bir
aynı
aynı

açık-
hava'da
bir
oyun

açık hava dizimiz,
okura otobüs, tren, vapur
ya da metrolarda, tüm
güzergâhlarda eşlik edebilecek
çeviklik ve ebatta
kitaplardan oluşuyor.
deneme, öykü, novella, oyun,
şiir gibi farklı türlerde yalnız
klasikler değil, günümüz
yazarlarının metinleri de bu
dizide yer alıyor.

açık hava kitapları
sizinle her yere gelebilir,
yolda olma hissinin getirdiği
şaşırtıcıları zenginleştirerek
yeni yazarlara, metinlere ve
dünyalara yelken açmayı
sağlayabilir.

#everestaçık hava
#açık havadaki kitap
#kitaplaryollar da
#kitaplar her yerde
#kitaplagit

açık-
hava'da
bir
oyun

Melih Cevdet
Anday
(1915-2002)

MELİH CEVDET ANDAY
MİKADO'NUN
ÇÖPLERİ

Yayıncının Notu: *Toplu Oyunlar I / Ölümsüzler* (Everest Yayınları, 2014) içerisinde yayımlanan bu metinde, bazı noktalama işaretlerinin düzeltilmesi dışında, yazarın yazım ve noktalama tercihlerine bağlı kalınmıştır.

1. Perde

KİŞİLER

Erkek

Kadın

(Bir apartmanın ikinci katındaki dairenin holü. Tam karşıda sokak kapısı. Sağda solda oda kapıları. Sağda bir koridora açılan bir kapı daha. Sokak kapısının yanında elbise askısı. Bir yanda büfe, gaz sobası. Kitaplık. Duvarda soyut resimler ve saat. Bir ayna. Bir yanda somye.

Kış gecesi. Vakit sabahın ikisi.

Perde açıldığında sahne karanlıktır. Birinci kattan bir köpek havlaması gelir. Kapı dışardan anahtarla açılır. Erkek girer, elektriği açar. Paltosu ve saçları kar içindedir. Yirmi sekiz, otuz yaşlarında. İçkili.)

ERKEK *(Paspasa ayaklarını hafif hafif vurur. Saçlarındaki, paltosundaki karları silkeler, arkasına bakarak):* Buyurun girin, burası.

(Kucağında yün atkılara sarılmış bir çocukla Kadın girer. Çocuk bebektir. Kadın otuz, otuz beş yaşlarında. Üstü başı kar içinde. Ürkektir. Odayı süzer.)

ERKEK: Söyledim ya, annem babam var evde, merak etmeyin.

KADIN: Ondan değil, rahatsız ediyorum sizi. *(Girer.)* Teşekkür ederim.

ERKEK *(somyeyi gösterir):* Yatırın çocuğu oraya.

KADIN (*çocuğu somyenin üstüne yatırır, onu saran yünlerin üstündeki karları temizler, çocuğun yüzünü açar*): Uyuyor... (Sonra kapının önüne gelir, ayaklarını paspasa vurur, üstünü başını silkeler, ikide bir derin soluklar alır verir, ah çeker.)

ERKEK: Ne hava be! Kar böyle yağarsa diri diri gömer hepimizi. İyi de olur. (*Paltosunu askıya asar.*) Çıkarın üstünüzdekini, asın buraya! (*Gaz sobasını yakmak için bir gazete kâğıdını bükerek, kibritle tutuşturup sobanın içine atar, soba alevlenir.*) Kaç saattir bekliyordunuz orda?

KADIN (*çekine çekine çıkarır mantosunu, asar*): Bilmem... Bir saat mi oldu, iki saat mi?

ERKEK: Boşuna beklemişsiniz. Şoförler çalışmaz böyle gecede. Görülmemiş bir kış. Kar kapıları örttü. Belki de yeni bir buzul devri başlıyordur, insanlığın son gecesidir bu gece. Tahsiliniz var mı?

KADIN: Evet.

ERKEK: Benim yok. Bilimsel bir yanlışlık yaparsam kusura bakmayın. Vapura mı gidecektiniz?

KADIN (*çocuğun yanında*): Evet.

ERKEK: Hangi vapura? Araba vapuruna?

KADIN: Araba vapuruna.

ERKEK (*sobanın kumanda ayarını değiştirir*): Kaldırıma mı gidecektiniz?

ten sonra ayağa kalkar): Yandı gibi oluyor, bakıyorsunuz ki sönmüş biraz sonra. (*Cigara yakar.*) Belki araba vapuru da işlemiyordur. Göz gözü görmüyor. Şimdi vapurlara radar taktılar ama hepsi bozuk. Radarla giden vapur karaya oturur. (*Kadına bakar.*) Otursanız a... (*Kadın oturur.*) Hadi vapur işliyor diyelim. Karşı tarafta da bulamazdınız araba. (*Cigarasını söndürür.*) Nereye gidecektiniz?

KADIN: Vapurda sabahlıyacaktım.

(*Erkek bir şey sormadan bakar.*)

KADIN: Gidecek yerim yoktu.

(*Erkek, bir şey sormamağa kararlı gibidir, ilgisiz görünmeğe çalışır.*)

KADIN: Param da yoktu. (*Elleriyle yüzünü örter.*)

ERKEK (*normal karşılamış gibi*): Demek vapurda gidip gelecektiniz?

KADIN: Evet, sabaha kadar gidip gelecektim. Sıcaktır vapur.

ERKEK: Sıcaktır.

(*Sessizlik.*)

KADIN: Bana büyük bir iyilik ettiniz. Kendim için düşünmem, çocuk için. (*Sessizce ağlar.*) Sizi rahatsız ediyorum. Oysa apartımanın kapısında da bekliyebilirdim sabahı.

ERKEK: Buz asana da yapıştı değil mi? antey.org

KADIN (*ayağa kalkar*): Ne olur gideyim ben, kapının önüne, aşağı kapının. (*Çocuğu almağa davranır.*)

ERKEK: Delilik etmenin hiç sırası değil, donarsınız.

KADIN: Tanımadığım bir evde...

ERKEK: Alınganlığın da sırası değil. Ben sizin yerinizde olsam kırar bir kapıyı girerdim içeri. Oturun oturduğunuz yerde.

KADIN: Peki. (*Çocuğu somyeye bırakır.*) Anneniz babanız evde, değil mi?

ERKEK: Kusura bakmayın ama bunun da sırası değil şimdi. Merak etmeyin dedim size. Nerdeyse kalkar annem, geldi mi, gelmedi mi diye bir bakar buralara. (*Duvardaki aynada yüzünü inceler.*) Güven vermiyor suratım demek. (*Kadına*) İyi bir surat değil bu, biliyorum. Ama ben yapmadım ki suratımı... Bundan dolayı sorumluluk alamam üstüme.

KADIN: Affedersiniz, yersiz konuştuğumu biliyorum. Benim durumumda bunu sormak en azından acaip kaçıyor. (*Oturur.*) Kim bilir ne düşünüyorsunuz benim için. Kış gecesi, sokağın ortasında bir kadın, çocuklu. (*Göğüs geçirir, dalar.*)

ERKEK: Bir şey düşündüğüm yok. Belki sonra düşünürüm. Şimdi dışarı çıkıp başkayere.

geceki tartışmada. Verilmesi gerekli karşılıklar şimdi şimdi geliyor aklıma. İş işten geçtikten sonra. Çok sinirliyim bundan ötürü.

KADIN: Bir arkadaşımın evinde geçirmekte geceyi niyetim, yoktu evde. Belki on defa gittim.

ERKEK: Olur böyle şeyler... *(Ayakkabılarını çıkarmağa başlar.)* Çoraplar sırsıklam olmuş... *(Çoraplarının üstünden ayak parmaklarını sıkar.)* Buz gibi havada keyif için çıkmadınız ya sokağa... *(Çoraplarını da çıkarır.)* Siz de çıkarın isterseniz. Ama gene siz bilirsiniz. *(Ayakkabılarını sokak kapısının yanına koyar, çorapları elinde sallanır.)* Aç mısınız?

KADIN: Hayır. Evliyim ben...

ERKEK *(bu sözün iki ayrı söz olduğunu anlamaz):*
Ben esmer olduğum için acıktım.

KADIN: Yanlış anladınız. Başka bir söze başlamıştım ben.

ERKEK: Nasıl acıkmam! Sabahtan beri bir şey yemedim, boyuna içtim. Bilir misiniz, acıkmayı ayıplıyanlar vardır. Doğrusu suçtur acıkmak. Ama ben bütün suçlara boş verdiğim için göğsümü gere gere acıkırım. Ancak gündüz ağzıma bir şey koymam, geceye bırakırım bu işi. Gece olunca da yaşlanıyorum, aksilip Dişkeç (Kasınorutuşlanı kayıy) doğru

yürür.) Bana biraz müsaade, mutfaktan yiyecek bir şeyler getireyim.

(Erkek çıktıktan sonra Kadın hızla çantasını açar, içine bakar, sonra kapatır çantayı, sıkı sıkı yanına yerleştirir. Çocuğun üstüne eğilir, birtakım sözler mırıldanır. Sonra birden fırlar yerinden, ayaklarının ucuna basarak sokak kapısına doğru yürür. Fakat tam bu sırada Erkek'in ayak seslerini duyar ve hızla yerine oturur.)

ERKEK *(elinde bir tepsi ile döner. Tepside ekmek, peynir, sucuk gibi yiyecekler vardır. Büfeden bir konyak şişesi ile iki kadeh çıkarır):* Yoksullar yemek yiyene bakmazlar bizde. Onun için yemeği olan gizli yemelidir. Hayvanlar da gizli yerler. Konyak içer misiniz?

KADIN: Hayır, teşekkür ederim.

ERKEK: Unutup bir daha sorarsam kusura bakmayın. *(Kendine konyak koyar.)* Çocuğa ne veriyorsunuz?

KADIN: Yarın süt bulurum ona.

ERKEK: İçerde vardır belki. *(Oturur, yemeğe başlar.)* Ev sahibinin suçu yoktur doğrusu. Zaten suç işliyecek yetenekte değildir. Düşünceler, tartışmalar, çatışmalar, ne diyeyim, *(Ardışık olarak tepsiyi, kadeşleri, konyak şişesi gibi bir*

şeydir onun için, konuşmağa yarar sadece. O yüzden hoşgörülüdür, kızmaz hiçbir düşünceye. Sizin anlayacağınız, hiçbir inancı olmayan kişilerden. *(Tam kadehini kaldırırken bırakır.)* Yanlış anlamayın beni, inançlı kişileri övüyorum sanmayın. Karnıma bir bıçak saplasalar, kafamdaki düşünlerden kaçık kaılır, kaçık gider, belli olmaz. Palavra atmamalı. *(Kadın'a odayı gösterir.)* Benim odam şu, ister burda yatarsınız, ister orda.

KADIN: Yatmam, otururum burada, çocuğun yanında.

ERKEK: Ama içeriki odaya gitseniz daha iyi olur bence. Bizimkiler sizi burada görmesinler. *(Gülümser.)* Ben yatarım somyede.

KADIN *(ürkek)*: Çok mu kızarlar?

ERKEK: Şaşıırırlar... İnsana alışık değillerdir çünkü. Bir yabancı ya hırsızdır ya katildir onları için. Bir gün evleneceğim kızı getirmiştim tanıştırmak için. Tanıştılar, konuştular... Kız gittikten sonra ne deseler beğenirsiniz? "Bu ev namuslu bir evdir, nikâh kıymadan nasıl getirirsin" demezler mi? *(Kadın gitmiye davranır.)* Yo... korkmayın canım, geçti o günler. *(Elini masaya vurur.)* İstesem yakarım bu evi.

KADIN *(çocuğuna seslenir)*: Biz ne yapalım...

ERKEK: Telaşlanmayın efendim, hiçbir istediğimi yapamadım bugüne kadar. Evi yakmaya gelinceye kadar neler kurmadım... Siz dediğimi yapın, öteki odada yatarsınız.

KADIN (*korkmuş*): Peki.

ERKEK: Oturmayın ama uyuyun. İnsan ya içki içer, ya uyur.

KADIN: Peki.

ERKEK: Anlaşıldı mı?

KADIN: Peki.

ERKEK: Ama bu saatten sonra uyumanız için yemeniz lazım. Gece yansından sonra uyku ilacı yerine geçer yemek. (*Yemeği gösterir.*)
Buyurun!

KADIN: Teşekkür ederim, yiyemiyeceğim.

ERKEK (*geceki tartışmadadır aklı*): Sosyalistler gelirlerse bütün aydınları keserlermiş... Bunu söyleyen de kara cahilin biri... Size ne, deseydim keşke, size, vız gelir... (*Alaylı*) Kendisini aydın sayıyor. Bir de şunu yap-saydım o herife... Ne dedi biliyor musunuz? Başkaldıran ulusların tepesine indirmeli atom bombasını dedi. Güçlü olan haklı imiş. (*Ayağa kalkar, sözünü ettiği adamı ensesinden tutmuş gibi yapar.*) Ensesinden şöyle tutsaydım, sıksaydım, sıksaydım... Söyle bakalım, güçlü olanın hakkı ne? (*Östman*)

KADIN: Size biraz kendimden söz etmek istiyordum ben... Gerekli de ondan... İlk görüyorsunuz beni, hem de çok garip bir durumda... Gerçi yormak istemem sizi başımdan geçenlerle...

ERKEK: Öyle bir yemek yiyişi vardı ki, görseniz iğrenirdiniz. Ağzı dolu iken ekmeği ite kaka tıkıyor içeri. Hani farenin kuyruğu kedinin ağzından sarkar ya, bunun da ağzının bir yanından balık kuyruğu sarkıyordu.

KADIN: Öyleleri vardır... Ben anlatmaya hevesli değilim...

ERKEK: Vardır değil, herkes öyle yiyor. Bu yüzden lokantaya gidemiyorum. Eşekler, atlar bizden daha temiz yerler. İçer misiniz?

KADIN: Hayır, teşekkür ederim. Gerçi çok üşümüşüm dışarda, şimdi anlamaya başladım üşüdüğümü. Ezan okunuyordu ben çıktığımda... Demek ki...

ERKEK: Ezan sayısını arttırdılar galiba. Ne dersiniz? Eskisinden daha sık okunuyor gibi geliyor bana.

KADIN: Olabilir, bilmiyorum. (*Durur, ellerini oğuşturur, sonra kararlı*) Sizi rahatsız etmiyeyim daha fazla. (*Ayağa kalkar.*)

ERKEK: Yatmaya mı? Odanın elektrikliğini aç-

yım. (*Kalkar, odaya doğru yürür.*) Terlik de vereyim size. (*Odasına girer.*)

(*Kadın çocuğu öper, bir şeyler mırıldanır, ağlar.*)

ERKEK (*yalınayak, elinde terliklerle döner*): Giyin şunları... (*Terliği kadının önüne koyar.*) Ben yalınayak dolaşmayı severim. İnsanın elleri ayakları açıkta olmalı. Suratları kapamalı asıl suratları. Ne suratlar var Tanrım! Belki de biz Tanrının surat koleksiyonuyuz.

KADIN (*terlikleri alır, ayaklarına bakar*): Kar suları kilimi ıslattı. Ah ne utanıyorum, ne utanıyorum!

ERKEK: Utanacağınıza acıksanız daha iyi olurdu.

KADIN (*ayakkabılarını çıkarır, götürür Erkek'in ayakkabılarının yanına koyar. Sonra terlikleri geçirir ayağına*): Erken erken giderim sabahleyin, görmezler bizi. (*Çocuğu kucağına alır, yandaki odaya geçerken*) Siz de görmiyeceksiniz bir daha. Bunu önemle belirtmek isterim. Böyle bir tanışıklığın başınıza bela kesileceğini aklınızdan çıkarın rica ederim. Ben durumumu kısaca açıklayıp susacaktım. Dinlemek istemediğinizi anlayınca sıkıntıdan terledim. Merak etmeyin, merak etmeyin!

ERKEK: Duygulu olduğunuzun farkına varmamışım demek. Ama nasıl anlıyabilirdim? Çok yeniyiz daha.

KADIN: Tanışıklığımızın ilerlemesini istiyorum sanmayın.

ERKEK: Anlıyorum, anlıyorum. Ancak şunu bilin ki, demin sizi dinlemediğimin farkında değilim. Kasıt aramayın. Bu akşam hiçbir şeyi kasıtle yapmadım. O eve gidişim, orada bu saate kadar oturuşum, sokaklarda dolaşmam filan hiçbirinde bir kastım yoktu. Zaten o evi sevmem ben. İki de bir beni bir sinema artistine benzetirler.

KADIN: O eve aklınızı çok takmışsınız belli, o kadar ki, beni köşe başında gördüğünüzü, evinize çağırdığınızı bile hatırlamıyorsunuzdur belki.

ERKEK: Yo, hatırlıyorum ama başka şeyler de karışıyor buna.

KADIN: (*merakla*): Ne gibi?

ERKEK: Oturun... (*Kadın kucaklarında çocukla oturur.*) Sizinle ne konuştuğumuzu ayrıntıları ile bilmiyorum, başka şeyler düşünüyordum çünkü.

KADIN (*ayağa kalkar*): Çok ciddi bir sorun benim için. Nasıl unutabilirsiniz? Yardım teklif etmediğiniz mi bana?

ERKEK: Yanlış anlatmayın, onu unutmadım.

Evet biliyorum, yardım teklif ettim.

KADIN: Burada, bu odada, daha demin konuşmadık mı?

ERKEK: Evet, konuştuk.

KADIN: Araba vapuruna gideceğimi, vapurda sabahlıyacağımı...

ERKEK: Tamam... Ancak iki konuşma yürütüyordum ben o sırada... Biri sizinle sokakta, biri o evde ötekilerle.

KADIN: Ama benimle olana eminsiniz değil mi?

ERKEK: Aklımdan şüphe mi ediyorsunuz?

KADIN: Sizden değil, sizden değil... Demin az kaldı zihnimi karıştırıyordunuz. Allah rahatlık versin. *(Odaya geçer.)*

(Erkek konyağını bir dikişte içer, yenisini doldurur, ondan da bir yudum alır.)

ERKEK: Dinlemek istemiyor.

(Bu sırada Kadın gelir yandaki odadan. Elinde Erkek'in pijamaları.)

KADIN: Pijamalarınızı almayı unutmuşsunuz.

ERKEK: Koyun oraya. *(Somyeyi gösterir.)* Ama hiç uykum yok. Sabaha kadar oturacağım.

KADIN *(kadın pijamaları somyenin üstüne bırakır. Orada unuttuğu çantasını telaşla alır. Erkek bunu fark eder. Kadın bir tereddüt anı geçirir, Erkek'e bakar, sonra onun yanına gelir):* Benim de uykum yok; kafam öyle çalışıyor ki, gümbürtüsünü duyuyorum nerdeyse. Kurtulamıyorum bir türlü.

ERKEK: Gördünüz mü? İkimizin de aklı başka yerde. Konuşmamız saçma oluyor bu durumda. Ama yadırgamamalı bunu, bütün konuşmalar böyledir aşağı yukarı. Ben bir gün bir deneme yapmıştım, karşımdakini dinlemiyordum hiç, başka şeyler düşünüyordum, aklıma ilk gelen bir sözü söyledim birdenbire, geçmiş gün, "Tükürmeli," dedim galiba. Karşımdaki, "Tamam, işte ben de onu söylüyordum," demez mi? Tıpatıp uygun düşmüş demek benim sözüm.

KADIN: Oturabilir miyim?

ERKEK: Kalın ya, burası içerden daha sıcak, kendinize gelirsiniz. Şöyle sobanın yanına yaklaşın. Çocuğun üstünü örttünüz mü? Battaniye vardı içerde.

KADIN: Örttüm. *(Sobanın yanına gelir.)* Titriyorum. Ama düşünmekten değil, sırtımdan

ERKEK: Yürüdüm ben. O sokak senin, bu sokak benim, uzattım yolu. Boyuna düştüm. Düştükçe de bastım küfrü yüksek sesle.

KADIN (*içini dökmek niyetindedir, açılmak için bir kapı arar*): Ben çaresiz kaldığım için... Yoksa... Bu saatlerde dolaşmağı sevdiğimden değil.

ERKEK: Bense doya doya küfretmek için uzattım yolu. Kimi evlerin pencerelerinden ışıklar sızıyordu. Işık gördüm mü durup bağırıyordum: "Pezevenkler!" Hemen kapanıyordu evin elektriği. Hani eskiden sokak fenerlerini yakıp söndürmek için elinde bir sırickla dolaşan fenerciler vardı, onlar gibiydim. "Pezevenkler," diye bağırdım mı, tamam. Yalnız bir evin penceresi açıldı, bir adam uzanıp dışarı baktı, merak etmiş budala. Baktığına bakacağına pişman ettim, "Merhaba pezevenk!" dedim bağıra bağıra. Haklı değil miyim ama? Ben pezevenkleri çağırıyorum, o açıyor pencereyi. (*Güler.*) Herif kapattı camı, çekti perdeyi. Serserinin biri, demiştir karısına. Böyle zamanlarda hakaret kızdırmaz kimseyi, namusa dokunmaz. Isı eksi ona düştü mü, ortalıktan çekilir namus, kapısını sımsıkı kapar, sokakları serserilere bırakır.

KADIN: Bir şey söylemek istiyorum.

ERKEK (*dinlemez Kadın'ı*): Soğuktan değil evlere kapanmaları, köpeklikten. Bir kemik parçası kapmışlar, kaçacak delik arıyorlar. (*İçer.*) Sinirden üşüyorum diyordunuz, sinirden üşümez insan. Alışmalı soğuğa. İlk kalışınız mı sokakta?

KADIN: Ben iyi bir ailenin...

ERKEK (*aldırmazlık içindedir*): İyi aileden olmayan yoktur ki...

KADIN (*bu karşılıktan müteessir olmuştur, başını eğer, döner*): Sokakta kalmış bir kadın layıktır bu alaya.

ERKEK (*Kadın için çıkardığı kadehe konyak doldurur, uzatır*): Isıtır, için! (*Kadın başı ile reddeder, düşüncelidir.*)

ERKEK: Sokakta kaldığınız için sizi kötü aileden sayacak değilim elbet. Sokaktakiler kötü aile, evlerdekiler iyi aile sayılırsa, bu dünyada iyi aileden geçilmez. (*İçer.*) İyi aileden olmuşsunuz olmamışsınız, bu gece hiç önemi yok bunun. Sizi köşe başında gördüm, kardan yüzünüz gözünüz kapanmıştı, kucağınızda bir çocuk... Yardıma ihtiyacınız var mı, diye sordum. Otomobil bekliyorum, dediniz. Koştum gittim bir araba bulmak için, bulamadım. Geldim, gene ya-

nınıza... Görüyorsunuz unutmamışım, değil mi?

KADIN: Evet.

ERKEK: Ne yapacağınızı sordum, bekliyeceğim, dediniz. Gidecek yeriniz yoktu demek. Ama sabaha kadar da bekliyemezsiniz orada, eve davet ettim sizi. Geldiniz. İşte bu kadar. Ne var bunda? Basit bir olay.

KADIN: Keşke gelmeseydim.

ERKEK: İyi ettiniz geldiğinize. Sokakta bırakmazdım sizi. Şimdi buradasınız, geceyi burada geçireceksiniz, yarın da gideceksiniz.

KADIN: Yarın gideceğim.

ERKEK: Gece yarısı kar altında rastladığım çocuklu bir kadına “İyi bir ailedenseniz sizi evime davet edebilirim,” diyemezdim ya...
(*Odada tek başına imişcesine kravatını çözmeye başlar.*)

KADIN: Hepsi doğru söylediklerinizin. İyilik iyiliktir, kötü kadın olsam da. (*Erkek’e bakar.*)
Kötü bir kadın olabilirim, değil mi?

(*Erkek “umurumda değil” anlamına bir baş hareketi yapar.*)

KADIN: Hırsız olabilirim sözgelişi.

(*Erkek aynı hareketi yapar.*) <https://rantey.org>

KADIN: Delirmiş olabilirim.

ERKEK: Olabilir.

KADIN: Bütün bunlar aklınızdan geçer elbet, değil mi?

ERKEK: Geçse de geçmese de keyfinize bakın siz. İnsan aklı namussuzun biridir, her şeyi düşünür, en aykırı, en korkunç şeyleri bile.

KADIN: Aldırmayın demek istiyorsunuz.

ERKEK: Evet, onu diyorum. Başka birine rastladınız mı bu gece?

KADIN: Yanımdan geçenler oldu.

ERKEK: Yardım teklif edenler demek istiyorum.

KADIN: Hayır.

ERKEK: Gördünüz mü? Ben sizi seçmediğim gibi, siz de beni seçmediniz. Bir durum bir araya getirdi bizi. (İçer.) Bir raslantı. O anda daha neler olmamıştır, bir kedi bağırmıştır, bir adam yanındaki kadını kucaklamıştır, biri bıçaklanmıştır, bir çocuk ağlamıştır... Bu sonsuz olan içinde sadece biri bizimkisi. Büyütmeye gelmez.

KADIN: Haklısınız, sırasız bir kuruntu benimkisi.

ERKEK: Sırasız elbet. Diyelim hapishaneye düşseydiniz, öteki mahpuslar acaba ne derler diye düşünür müydünüz?

KADIN: Sizin için bu kadar basit olan bu durum, beni nasıl rahatsız ediyor, bir bilseniz.

ERKEK: Bundan ötürü rahatsız olabilirsiniz ama dışarda kalsaydınız donardınız.

KADIN: Evet, çocuğum da donardı. *(Dalgın.)*

ERKEK: Gördünüz mü?

KADIN: Bana öyle geliyor ki gene de bir haksızlık var bu işin içinde.

ERKEK: Hangi işte?

KADIN: Bağışlayın beni, kuruntum kötü şeyler düşünmeniz.

ERKEK: Ne kadar korkuyorsunuz benden. Demek hakkınızda kötü şeyler düşünmem, bu gece sizi sokak ortasında bırakan durumdan daha önemli? Bırakın canım ne düşünürsem düşüneyim... Ne düşünürlerse düşünsünler...

KADIN: Sokakta beklerken böyle bir kuruntum yoktu. Evinize girince başladı. Size tuhaf gelebilir ama gerçek bu. Yalnız değilim şimdi, ne düşündüğünüzü merak ederim elbet.

ERKEK: Bu bakımdan rahatımdır ben, en kötüsünü düşündüklerini kabul ederim, olur biter.

KADIN: Aynı durumda değiliz, rica ederim, sizi ben alıp getirmedim evime, sokakta bulunan benim.

ERKEK: Kötü bir şey düşündüğüm yok

KADIN (*tatmin olmamış*): Teşekkür ederim.

ERKEK: Uzun boylu düşünecek durumda da değilim gerçekte. İçkiden başım ağrıyor. (*İçer.*)

KADIN: Bu sözlerle sizi daha fazla rahatsız etmiyeyim. Benim demek istediğim... (*Susar.*)

ERKEK: Yo, kapatalım bu konuyu demedim, söyleyin!

KADIN: Tanımadığım bir erkekle, bilmediğim bir evde bulunmak, hak verirsiniz değil mi, durumumu acaipleştiriyor. İyi bir insansınız, iyilik ettiniz bana. Oysa ne beklediğimi sormadan geçip gidebilirdiniz, görmezlikten gelebilirdiniz beni. Başıma iş açmıyayım bu saatte, gidip yatayım diye düşünebilirdiniz. Öyle yapsaydınız suçlayabilir miydiniz sizi? Kimse suçlayamazdı. Gören yoktu çünkü. Gören olmayınca kolay kaçır insanlar.

ERKEK: Bu tanıma göre ben yürekli bir iyiliksever çıkıyorum. Görevden kaçmamışım. Tek tanışım sizsiniz.

KADIN: Bunları ben söylüyorum, size teşekkür borçluyum, insanlığınıza hayranım, iyiliğinizi unutmayacağım. Ama ilerde bu olayı düşündüğünüz zaman, tanımadığınız bu kadını haksız yere küçümsemeyin, aşağılamayın.

ERKEK: Sizi tanımadığım için bir şey düşünemem.

KADIN: Ben de sizi tanımadığım için hakkımda ne düşüneceğinizi bilemem.

ERKEK: Durum aydınlanıyor öyleyse, siz beni tanımıyorsunuz, ben sizi tanımıyorum. Bizi bir gören de yok. Birbirini tanımayan iki kişi arasında kalacak basit bir olay bu. Hatta iki kişi arasında bile değil. Sayın ki otobüste size yerimi verdim, o kadar.

KADIN: Daha da batırıyorsunuz beni. Aramızdaki durumu değiştirmek niyetinde değilim. Otobüste bana yerinizi verdiğiniz için peşinize takılacak değilim elbet. Beni en korkutan da buydu işte. Durumumuzda bir değişiklik olmayacak, olmamalı.

ERKEK: Ama şimdi sizi konuşturmağa kalksam değişecek durum; evime davet ettim diye sizi sorguya çekmek hakkını kendimde bulmuş olacağım. Dahası, bir insana değil, belli birine, diyelim filanın karısına yardım etmiş bir adam yerine gireceğim. Belki de yarın, tutamayacağım kendimi, başkalarına da anlatacağım. Hep öyle yaparlar... Niçin? Yardıma muhtaç biri olmazsa insanlığımızı koyamayız ortaya da ondan. Gerçekte sizin

KADIN: Neyi?

ERKEK: Sizi tanımamı. Diyelim bu gece kocanızla kavga ettiğinizi, yahut dayak yediğinizi kocanızdan, kaçtığınızı, ne bileyim, çocuğu kaçırdığınızı, yahut oynattığınızı...

KADIN: Merak etmiyorsanız korku da gelmiyor mu içinize?

ERKEK: Deli olduğunuzdan mı?

KADIN: Evet.

ERKEK (*gülmeye başlar*): Siz niçin korkmuyorsunuz benden? Ya ben deli isem?

KADIN: İkimiz içinde bilinmiyen benim. Kimin nesiyim, nerde otururum, bilmiyorsunuz.

ERKEK: Ya siz beni merak ettiniz mi?

KADIN: Siz evi barkı olan bir insansınız, yetmez mi?

ERKEK: Siz de sokakta kalmış biri. Ne fark var arada? İlle korkutmak istiyorsanız korkayım ama delilik için bu söyledikleriniz yetmez.

KADIN: Birini öldürmüş olabileceğim de gelmez mi aklınıza?

ERKEK: Kocanızı öldürdünüzse hoşuma bile gider. Bütün kocaları öldürmeli bana göre.

KADIN: Suç ortağım oluyorsunuz, beni saklıyorsunuz.

ERKEK: Hiçbir şeyden korkmazım çünkü korkmam yok.

KADIN: Peki sizi öldürebileceğimden korkmuyor musunuz?

ERKEK: Çok uzattınız ama. Onu yarın gazeteler yazar. Üstelik deli de olsanız, katil de olsanız, bırakamazdım sizi sokak ortasında. (İçer.) Bir şey söyleyeyim mi? Ne katile benziyorsunuz ne deliye. Ama gene de tuhaf bir kadınsınız. Ben korkmayasınız diye çabaladıkça siz beni korkutmaya kalkıyorsunuz. Boşuna!

KADIN: Benim hakkımda hiçbir şey düşünmediğinizi söylerken doğru konuşmadığınızı anlatmak için çabalıyorum. Bu gece burada kendimi öldürebileceğim de geçmez mi aklınızdan?

ERKEK: Yapsaydınız sokakta yapardınız o işi. (İçer.) Bir ev bulsam da kendimi öldürsem diye saatlerce beklenir mi karın altında? (Birden aklına çocuk gelir, odaya bakar, sonra kalkıp kadehine konyak doldurur.) Ama diyeceksiniz ki çocuk var... çocuk için... Bakın bunu düşünmemiştim. (Dikkatle bakar Kadın'a.)

KADIN (pişmandır kendini öldürmekten söz açtığına, acele ile): Onu ben de... ben de hiç düşünmedim. Yanlış anlamayın! Benim demek istediğim... Birçok ihtimali geçirmişsiniz aklınızdan. Ama saklayıyorsunuz, sakladıkça da

bütün o ihtimallerin yükünü benim üstüme yıkıyorsunuz. Anladınız mı konuşmak istememin nedenini? Bana sadece sokakta kalmış bir kadın diye bakamazsınız, yetinemezsiniz bununla. Bir insanım ben, kedi değilim.

ERKEK: İlle istiyorsanız anlatın! *(Konyağını bitirir, yenisini doldurur, bir iskemleye oturur.)*
Dinliyorum. *(İlgisizce dinlemeye hazırlanır.)*

KADIN: Kabul edin ki, bu durum normal bir durum değil. Normal bir durumda imişim gibi gidip içerde yatamazdım. Kendimi bir yere koymak istiyorum gözünüzde. Buraya geliyim, burada bulunuşum zorluyor beni konuşmaya.

ERKEK: Beni de dinlemeye. Vaktimiz çok.

KADIN *(göğüs geçirir)*: Bu akşam evden çıktığımda... Size sadece bu geceyi anlatacağım... Ama şunu söylüyeyim... Benim evim değildi... Ben... *(Hafif hafif ağlamağa başlar.)*
Olmuyor, olmayacak, anlatamıyacağım... Keşke gelmeseydim buraya, sokakta kalsaydım, bir kapının içine sığınsaydım... Kimse bir şey sormayacaktı bana.

ERKEK: Ben de sormuyorum, biliyorsunuz bunu pekâlâ. Sordum mu bir şey?

KADIN *(sesini yükselterek)*: Sorsaydınız. Çünkü

ERKEK: Ne sorabilirdim?

KADIN: Herhangi bir soru. Karşınızdakini güç durumdan kurtaracak uydurma bir soru. Paranızı mı çaldırdınız, diye sorabilirdiniz sözgelişi. Ben de bir şeyler söylerdim. Belki saklardım gerçeği, bir şey uydururdum. Siz hiçbir şey sormayınca... Nasıl anlatayım... Sokakta kalmamın anlamı kalktı ortadan, bir kedi yavrusu durumuna düşüverdim. Tuttunuz ensesinden kediyi, sıcak odanıza getirdiniz. Sokak ortasında kalan bir kedinin ne hikâyesi olur? Tek başınıza gelmiş gibiydiniz eve. Kendi kendinize konuşur gibiydiniz. Ayakkabılarınızı çıkardınız, çoraplarınızı, kravatınızı çıkardınız.

ERKEK: Ben içten davranayım diye... (*Ayaklarını iskemlenin altına sokar*).

KADIN: Şimdi anneniz girse içeri ne düşünür kim bilir. (*Birden ciddileşir*.) İçten davranmak değildi o, beni yok saymaktı. Yok saymak zorundaydınız çünkü. Sokakta kalmış bir kadını evine davet edip ona hiçbir şey sormayacak kadar kibar davranan bir insan en çok içtenlikten korkar. İçtenlik değildi o, korunmaktı. Yaptığınız fedakârlığa kendimi layık görmiyeyim diye öyle davrandınız. Önemli olan her şey değil, sizsiniz. (Erke-

ğin taklidine özenerek) “Görevimi yaptım,” diyorsunuz içinizden, biliyorum. Ama ben görevinizin amacı değilim, bahanesiyim. *(Başını elleri içine alır.)* Ah kocam da öyleydi... Ne hissiz bir görevciydi o!

ERKEK: Kocanız için bir şey diyemem, benim görevcilikle bir alışverişim yoktur, ama hissiz olmasına hissizim. O kabul.

KADIN: Gizlenmek için de olsa, bununla övünmenize şaşıyorum.

ERKEK: Kar altındaki halinize acıdım. Yüreğim kanadı deseydim hisli olacaktım. Ne kolay!

KADIN: O sırada aklınızın başka yerde olduğunu söylemiştiniz, demek makine gibi davrandınız bana. Ne kolay!

ERKEK: Darılmayın ama gülmem geliyor. Karı koca kavgasına dönmek üzere konuşmamız. Zaten kocanıza benzettiniz beni.

KADIN: Sizin bana karşı davranışınız, onun halka karşı davranışına benziyor. Halk sözünü düşürmezdi ağzından, *(taklit gibi)* “halkın karnını doyurmalı,” derdi, kedi köpek gibi görürdü halkı. Biliyormusunuz, namuslu erkekten bıktım ben. O ne ciddiyettir öyle! Ciddiyetini takındı mı, kim bilir ne kötü niyeti vardır, kime ne kötülük etmiştir,

ERKEK (*biraz şaşkın, biraz sinirli*): Size kötülük ettiğimi söyleyemezsiniz sanırım.

KADIN: Kötülük etmediniz, hesapsız davran-
dınız sadece. Başınıza ilk geliyor değil mi?

ERKEK: Sizin başınızdan sık sık geçiyor sanki?
Bir arkadaşımдан geliyordum...

KADIN: İçmiştiniz, gecenizi bir kahramanlık hikâyesi ile bitirmek istediniz. O da oldu. Bense kıvranmağa başlamıştım sizinle konuştuktan sonra. Çünkü bir insandım yalnız başıma iken, buraya gelince bir konu oldum. Siliniverdim. Bir hiç yapıp çıkardınız beni. Vücudum bile küçüldü sanki, küçüldü, küçüldü, kilimin altına girecek kadar, pire kadar küçüldüm. (*Biraz daha yüksek sesle ağlamağa başlar.*)

ERKEK: Bırakın ağlamağı şimdi. Ağlıyarak anlatamazsınız. Sizi küçültmek gibi bir maksadım yoktu, olamazdı. Ne yaptım, ne dedim?

KADIN (*kısık kısık ağlıyarak*): İyi aileden olmayan yoktur, dediniz bana. Genelev kadınları, hizmetçiler filan da iyi aileden olduklarını söylerler ya... Düşkünlüğü olağanüstü, saygı değer kılıcak bir yalan yani. Ben de bu yalanı söylüyordum size, durumumu önemsetmek için. Bakın beni ne durumlara düşürdünüz?

ERKEK: Söylenmiş, düşünmüş, çok düşünülmüşünüz.

Soyluluk bana vızgelir. Soysuzun üstüne yağan kar, soylunun üstüne de yağdı mı demek tragedyaya çıkıyor ortaya. Bu, kar bu. Soyluyu, soysuzu ayırt etmez ki...

KADIN: Kabalık etmeniz bile deminki davranışınızdan daha iyi.

ERKEK: Bakın bunu beğendim. Ben sizi tanımadan, siz beni tanımaya başladınız. Kabayım ben, gösterişçi değilim.

KADIN: Darılmayın ama gösteriş için iyilik edenler sizden daha iyidir.

ERKEK (*sert*): Ben iyilik etmedim.

KADIN: Bizi kurtardınız.

ERKEK: Kurtarıcılık en nefret ettiğim şeylerden biridir. Kurtarıcılığa hevesli o kadar bayağı insan vardır ki dünyada. Bunlar nasıl yürürler bilir misiniz? Prostat ameliyatından yeni kalkmış gibi... Şöyle... (*Yürüme taklidi*) Bacakları açık açık yürürler. Sonra nasıl konuşurlar, bilir misiniz? (*Taklit*) Gergin bir surat, kaşlar yukarda, kulaklar geride... Boğuk bir sesle... Şöyle... Teker teker... "Ben dedim ki..." (*Kadın'a*) Kurtarıcılığı bir yana bırakın, benim iyilik etmek elimden gelmez.

KADIN: Ortada bir iyilik yoksa, iyilik gören de yok demektir. İşte beni dinlemek istememenizin nedeni bu. Beni yok saymak.

ERKEK (*acele bir kadeh içer*): Madem bu kadar ince düşünüyorsunuz, şunu da bilin öyleyse; sizi dinleyip inanmış görünseydim yapmacık olurdu.

KADIN: Bakın, bakın ince düşünmeyi bile yakıştıramıyorsunuz bana. Evsiz barksız kalmış bir kadının düşünmek nesine! Ben sadece iyilik gören biriyim sizin için, iyilik etmek fırsatını yaratmış biri. Bundan öteye hakkım yok. Şöyle olmuşum, böyle olmuşum, umurunuzda değil.

ERKEK (*yalınayak dolaşmaya başlar*): Peki öyleyse, iyi bir ailedensiniz, sonra efendim...

KADIN (*keser*): Susun rica ederim.

ERKEK (*devamla*): Çok ince düşünüyorsunuz, hiçbir insanın başına gelmemiş bir haksızlığa, bir felakete uğradınız. Daha diyeceğiniz var mı? (*Gelir, Kadın'ın önünde durur.*) Tanıştığımıza memnun oldum.

KADIN: Her şeye hakkınız var, alaya da.

ERKEK: Gördünüz mü? Benim yerimde kim olsa inanmayacaksınız, ne dese inanmayacaksınız.

KADIN: Dinlemediniz ki beni.

ERKEK: Anlatmadınız ki...

KADIN: Dinleyin öyleyse... (*Titremeye başlar.*)

Bir konyak verin bana! (*Erkek/konyak getirir.*)

KADIN (*bir yudum içir*): Başka bir kadını sevdi kocam.

ERKEK: Ne iyi! Bir tane daha için öyleyse. (*Kadın'ın kadehini doldurur.*) Şerefe!

KADIN: Öyle çok içmek istiyorum ki... (*İçer.*) Bizi başından uzaklaştırmak için buraya getirdi, teyzesinin evine bıraktı.

(*Erkek, Kadın'a yemek tabağını uzatır. Kadın, akli anlatacağı hikâyede, tabaktan bir şeyler alır yer.*)

KADIN: Bıraktı gitti. Gidiş o gidiş... Ne mektup, ne para... (*Masaya oturur, hızla yemeye başlar.*)

ERKEK: Her erkeğin karısından kaçmaya hakkı vardır ama nezaketen bir mektup yazması gerekirdi. Ruhumuz anlaşılmadı, derdi sözgelişi, yahut sana mutluluk veremiyeceğimi anladım, yahut hiçbirimiz sorumlu değiliz hayatta, yahut daha güzeli şöyle diyebilirdi, bütün suç toplumun.

KADIN: Bana bir cıgara verir misiniz?

ERKEK (*cıgara verir, yakar*): Bir Arap filmi görmüştüm. Adam karısını yatak odasında bir erkekle yakalıyor... En dramatik sahne... Siz ne olacak şimdi diye merak ediyordunuz, bu

manzara karşısında kalan koca, sırtını kapıya yaslıyor, “İşte toplumun yaralarından biri,” diyor.

KADIN: Söndü cıgaram.

ERKEK (*yakar yeniden*): Durun, daha bitmedi...

Bunun üzerine kadın, çarşaflara sarılarak yataktan kalkıyor, kocasının yanına geliyor, “Suç benim değil, toplumun,” diyor. Sosyal bir oyundu yani.

KADIN (*duymaz onu*): Titremem geçti biraz...

Bir konyak daha verin bana. (*Erkek konyak verir.*)

ERKEK: Toplum yaralarının ilacıdır içki. İçin, için!

KADIN: Anlattıkça gülünç olduğumu anlıyorum. (*Cıgarasından derin bir nefes alır, konyakını yudumlar.*)

ERKEK: Yabancıyım ben, hiçbir şeyden çekinmeyin.

KADIN: Vazgeçtim konuşmaktan, ilginç bir yanı yok hikâyemin.

ERKEK: Daha iyi ya, o çıksın ortaya, kurtulursunuz... (*Kadın susar.*) Sonra şunu da unutmayın, bu geceyi geçirmemiz lazım. Demek istiyorum ki, ben de size birtakım hikâyeler anlatırım belki, sizde nasıl bir izlenim bıraktığını merak etmeyin. - <https://rantey.org>

KADIN: Teşekkür ederim.

ERKEK: Teşekkür etmeyin, boş bir nezaket sözü değildi benimki. Siz olmasaydınız kendi kendimle konuşacaktım. Bir fırsat geçti elimize, kaçırmıyalım. (*Kadın'ın yanına gelir, onun yüzüne ilgi ile bakar.*) Köşe başında yanınıza geldiğim zaman, bir şeyler mırıldanıyordunuz.

KADIN (*başını kaldırır*): Siz de.

ERKEK: Evet. Korkmadınız demek benden.

KADIN: Hayır, vaktim yoktu.

ERKEK: Gördünüz mü? Bir eşitlik var aramızda... Kaldırın başınızı! (*Kadın başını kaldırır.*) Yüzüme bakın! (*Kadın, Erkek'in yüzüne bakar.*) Gülün biraz! (*Kadın gülümser.*) Kocanız sizi teyzesinin evine bırakmıştı.

KADIN (*kendi başına kalmış gibidir*): Teyzesinin evi kalabalık. Zengin insanlar. Bize bir oda gösterdiler. (*İçer.*) Kocamın artık gelmiyeceğini biliyordum. Onlar da biliyorlardı ama bu konu hiç açılmıyordu aramızda. Açılmasını onlar istemiyorlardı. Tıpkı sizin beni dinlemekten korkmanız gibi, insanca bir bağ kurulacak aramızda diye ödleri kopuyordu. Kendi kendine çürür bu iş diye düşünüyorlardı. Onlara allahaısmarladık diyeceğinizi biliyorlardı. Onlar da aynı şekilde,

sadece “güle güle” demekle yetinip ayrılacakları günü. (*İçer.*) Ben de o günü bekliyordum. O gün gelmeden allahaısmarladık dersem, karşımda ezilip büzülecekler, arkamdan hemen kapatmak istedikleri sokak kapısına tutunup sıkıntı içinde birbirlerine ve bana bakacaklardı.

ERKEK: Bütün sıkıntı kapıyı kapatıncaya kadardır.

KADIN: Kovulmaktan daha kötü bu. Değil mi? (*Durur, kulak kabartır.*) Çocuk mu ağlıyor?

ERKEK: Ben duymadım.

KADIN: Durun bir dakika. (*Ayaklarının ucuna basarak içeriki odaya gider.*)

(*Erkek de bu fırsattan yararlanarak bir koşu mutfığa gidip bir tabak yiyeceklerle döner.*)

KADIN (*girer*): Uyuyor. (*Konyağını içer bitirir.*) İlk günler yemeğe çağırıyorlardı. Sonra sonra unuttular bunu. (*Taklit yapar*) “Ay sen yemedin mi hâlâ? Mutfaktan al bir şeyler de odanda ye.” Böylece uzaklaştırdılar sofralarından.

ERKEK: İyi olmuş. Yerin dibine batsın öyle sofr.

KADIN: Odama kapandım büsbütün. Param yok, gidecek kıyım yok. Ne yapacağımı

bilemem. Sabahlara kadar düşünürüm. Bir gece...

ERKEK: Öldürmeye mi kalktınız kendinizi?

KADIN: Hayır.

ERKEK: O değil öyleyse. (*Kadın'a*) Sonra?

KADIN: Bir yerde mi okumuştunuz?

ERKEK: Okunanlar unutulunca yaşanmış olur. Siz anlatın, anlatın!

KADIN: Biraz dişinizi sıkın rica ederim, bunu anlatayım, gideyim içeri. Yalnız bırakacağım sizi. Anlatmazsam kalamam bu evde, anlıyor musunuz? Bir gece...

ERKEK: Unutmayın nerde kaldığınızı, şimdi geliyorum. (*Koridora açılan kapıya gider, çıkar.*)

KADIN (*konyağını içer*): Bir gece... Teyze odanın kapısını açtı, "Hâlâ uyumadın mı?" diye sordu. "Uyumadım," dedim. "Elektrik yanıyor da ondan geldim," dedi, "Kapat elektriği, boşuna yanmasın," dedi. (*Ayağa kalkar, uyurgezer gibi gidip elektriği kapatır, karanlıkta anlatmağa devam eder.*) Kapattım elektriği. O gecedен sonra hep karanlıkta oturdum.

ERKEK (*karanlıkta gider, elektriği açar, ayağına ayakkabı giymiştir*): Karanlıkta mı oturuyorsunuz?

KADIN: Karanlıkta oturdum hep

ERKEK (*Kadın'a dikkatli bakar*): Yatmaya mı gittim sandınız?

KADIN: Evet. Boşuna yanmasın diye söndürdüm elektriği.

ERKEK: Ayaklarım üşümüştü de... Nerde kalmıştık? "Bir gece..." demiştiniz.

KADIN: Bir gece de sancısı tuttu çocuğun, ağlamağa başladı. Sallıyorum, sallıyorum susmuyor... Birden kapı açıldı, teyze girdi içeri, yaktı elektriği, "Sustur şu piçi!" diye bağırdı.

ERKEK (*ayağa fırlar*): Ne diye bağırdı, ne diye?

KADIN (*ayağa kalkar*): Sustur şu piçi, diye bağırdı.

ERKEK (*bağırmağa başlar*): Yalan söylüyorsun.

KADIN: Burası yazılı değil mi kitapta?

ERKEK: Hangi kitapta?

KADIN: Unuttuğun kitapta.

ERKEK: Bütün kitaplar yerin dibine batsın. Ya çocuk duysaydı?

KADIN: Çocuk küçük, anlamaz ki...

ERKEK: Çabuk anlat. Ne oldu sonra?

KADIN (*sert*): "Susmuyor, sancısı var," dedim, ne olacak.

ERKEK: Canavar.

KADIN: Kim?

ERKEK: O kadının kızı.

KADIN: Daha bitmedi ki...

ERKEK: Mahsus uyduruyorsun bunları. (*Konyağını bir yudumda içer.*)

KADIN (*içer*): Uyduruyormuşum.

ERKEK: Evet, uyduruyorsun, ilgimi çekmek için. Sormadım, merak etmedim diye beni şaşırtmak, heyecanlandırmak istiyorsun. Ne oldu sonra, devam et!

KADIN: Kapadı elektriği...

ERKEK: Elektrik, elektrik, elektrik... Bir elektrik tutturmuş gidiyor. Belasını versin elektriğin. Ne oldu diyorum sonra?

KADIN: "Bıktık sizden," diye bağırdı, "başının çaresine bak," dedi.

ERKEK (*gözleri yerinden oynamış*): Kes artık bu sözleri.

KADIN: Söz verdin dinliyeceğine. Bu kadarla bitmiyor.

ERKEK: Bitmiyormuş...

KADIN: Ver bir konyak bana.

(*Erkek konyak verir*)

KADIN (*konyağı yudumlar*): Ne acı değil mi?

ERKEK: Konyak mı?

KADIN: Hayır, başımdan geçenler.

ERKEK (*sert*): Ben konyak sandım.

KADIN: Neden heyecanlanıyorsun?

ERKEK: Heyecanlanmadım.

KADIN: Kes artık bu sözleri, dedin.

ERKEK: Şaşırttı beni.

KADIN: Anlıyamıyorum.

ERKEK: Ben sanki anlıyor muyum? Sana ne?

KADIN: Devam ediyorum.

ERKEK: Devam et.

KADIN: "Sustur şu piçi," dedi.

ERKEK (*yüksek sesle*): Orasını söylemiştin, geç!

KADIN: "Başının çaresine bak," dedi.

ERKEK: İnat ediyorsun söylediğin yerleri bir daha söylemekte.

KADIN: Sıkıldınsa bırakayım.

ERKEK (*sinirli*): Devam et!

KADIN: Ne oldu sana?

ERKEK (*kadının önünde durur. Sinirli bir sesle*):
İçime bir kurt düştü.

KADIN: Ne gibi?

ERKEK: Bana bak!

KADIN: Dinliyorum.

ERKEK: Beni mi bekliyordun yoksa köşede?

KADIN (*korkarak ayağa kalkar*): İlk görüyorum seni.

ERKEK: Yalan söylüyorsun.

KADIN: Nerden çıkardın bunu?

ERKEK: Seni tanıyor gibiyim.

KADIN (*odaya doğru yürür*): Ben gideyim.

ERKEK (*kadının kolundan tutar, çevirir*): Saçma-

ladım... Dur! (*Alnını uğuşturur.*) Başka bir şeyle karıştırdım. Ne saçma! (*Kadın'a*) Gitme, devam et!

KADIN (*döner*): Korkutuyorsun beni.

ERKEK: Sen de beni.

KADIN: Konuşmıyayım öyleyse.

ERKEK: Konuş rica ederim, anlat!

KADIN: (*erkek'in yüzüne bakar*): Nerde kalmıştım?

ERKEK: "Bıktım sizden," dedi kocanın teyzesi.

KADIN (*gene kendi başına*): Sonra bir gün bunlar konuşurlarken duydum, kocam mektup yazmış. "Daha savmadınız mı başınızdan," diyormuş bizim için.

ERKEK: Sanki mektubu bağıra bağıra okudular da duydun. Hani odandan çıkmıyordun?

KADIN: Dinlemek istemiyorsun diye kısa geçiyorum.

ERKEK: Kısa geçiyormuş... Nezaketin sırası mı? Teker teker anlat. Nerden öğrendin kocanın böyle yazdığını?

KADIN: Oturdukları odaya girdim bir gün, bir mektup okuyorlardı, durdular beni görünce. Hiç oralı olmadım ama göz ucu ile görüyordum, teyze mektubu dikiş sepetinin içine attı. Tam o sırada kapı çalınmıştı, bir misafir geldi, kocanın - hepsi/rağretler yer-

lerinden. Ben de kaşla göz arasında aldım oradan mektubu.

ERKEK (*sakin görünmeye çalışarak*): Deminki daha güzeldi.

KADIN: Hangisi?

ERKEK: Odanda otururken duyman. Hatta bundan sonra şöyle anlat, "Kapımın önüne geldiler, mektubu bağıra bağıra orada okudular," de.

KADIN (*uzun bir sessizlikten sonra*): Peki, öyle anlatırım. (*Susar.*)

ERKEK (*bir süre dolaştıktan sonra*): İnsanın başına gelen değildir önemli olan, başına gelenlere karşı ne yaptığıdır. (*Meçhul birinin taklidi ile*) "Bana şöyle yaptılar, böyle yaptılar, şöyle haksızlık ettiler, böyle kötülük ettiler." Yaparlar elbet, haksızlık da ederler, kötülük de ederler. İnsanın işi gücü bu. (*Bağırır*) Sen ne yaptın bunlara karşı be adam? Bir şey yapamadınsa "acizim" de, "zavallıyım" de bari... De be! Korkma! Çoğalsın acizler, zavallılar çoğalsın. (*Kendine ve Kadın'a içki koyar.*) Niçin kapandın evde, bir şey yapamaz mıydın?

KADIN: Dinlemiyorsun ki...

ERKEK: Sen bana aldırma, anlatmana bak!

KADIN: Ne çözümler buldun bir gün/çünkü iş ara-

maya. (*Konyağından yudumlar, Erkek de içer.*)

Kim iş verir? Kolay mı?

ERKEK: Kaçamak.

KADIN: Ben mi kaçamak yapıyorum?

ERKEK: Evet. Tahsilim var, demiştin demin.

Niçin iş bulamayasın? Kadınlar, erkekten geçinmiye alıştıkları için kaçıyorlar çalışmaktan. Nice okumuş yazmış kadın bilirim ki, evlendikten sonra bıraktılar işlerini. Bir doktor hanım bana şöyle demişti, “Hep çalışacak değilim ya, elbet bir gün evleneceğim.” Evlendi ve bıraktı hekimliği. Evlenmek en sağlam iş sizler için.

KADIN: Ne sağlam iş olduğu belli benim hikâyemden.

ERKEK: Sokak ortasında kalınca söylüyorsun bunu.

KADIN: Bağırma, annen baban uyanacak. Beni evde oturmaya zorlayan kocalarımdı.

ERKEK: Kaç kocan oldu?

KADIN: İki. Belki de üç.

ERKEK: Sen iş arayacağına koca aramışsın.

KADIN: Ev kadınlığının ne bıktırıcı bir şey olduğunu bilsen böyle konuşmazsın. Yemek, çamaşır, ütü... Çıldırır insanı bunlar. Sonra akşam oldu mu, çalışmaktan döndüğü için surat asırk kocaya pervane olmak. Bari ger-

çekten çalışmış, yorulmuş olsa... Ne gezer.

ERKEK: İş aradın mı sanki?

KADIN: Aradım.

ERKEK: Nereye gittin?

KADIN: Birtakım tanıdıklara... Her kapıyı çalamazdım ya.

ERKEK: Bulamadın demek.

KADIN: Belediyeye yollamaya kalkan oldu, birtakım zenginlerin adreslerini verenler oldu. Biri de çocuğu sevdi, okşadı, "Ne şeker şey, adı ne?" dedi.

ERKEK: Adı ne?

KADIN: Sibel.

ERKEK: Kız demek.

KADIN: Kız.

ERKEK: Sonra?

KADIN: Akşama eve döndüğümde kapıyı çaldım, açmadılar. Çaldım çaldım çaldım. Sonra yumruklamaya başladım.

ERKEK: Çocuğu nereye koydun kapıyı yumruklarken? Yere mi?

KADIN: Tek elimle yumrukladım. Sanki bu kadar önemliymiş... Vurdum vurdum. Komşular görmüşler, pencereleri açtılar. Tiyatro... Birtakımı da aşağı inip yanıma geldiler, seslendiler yukarı. Teyze hanım neden sonra üçte kapıyı, günahızı uyku süzme dalgı da

duymamış... Evde de başka kimse yokmuş.

ERKEK: Yalan!

KADIN: Yalan elbet. Komşular çok acıdılar bana.

ERKEK: Komşuların hepsi namussuzdur, bilmezsin sen. Acır gibi yaparlar ne olup bittiğini öğrenmek için... Gece konuşacaklar çünkü.

KADIN: O günden sonra çocuğu evde bırakıp çıkmağa başladım ki akşama kapıda kalmıyayım diye.

ERKEK (*yüzü gergin*): Öldüremez miydin?

KADIN: Kimi? Teyzeyi mi?

ERKEK: Ne teyzesi canım, çocuğu.

KADIN (*fırlar yerinden*): Çocuğu mu? Çocuğu mu öldürecektim?

ERKEK (*başını kaşır, alaylı*): Daha dramatik olurdu. (*Taklit*) Çocuğumu, ilerde acı çekmesin diye öldürdüm, derdin. (*Bir an.*) Ölümü, öldürmeyi olağan saymak git gide yaygın bir hal alıyor. Umutsuz kanserli hastaların öldürülmesi gerektiğini ileri sürenler var sözgelişi. Mantık da şu: "Yarın nasıl olsa ölecek." Ne güzel bir oyun konusu olur: Bugün kanserliler, yarın yatalaklar, öbür gün bunaklar, akılsızlar derken... topalları, kamburuları, kökleri, çolukları, filan dağ kanun

adına temizlemeye kalkan bir devlet düşün!
(*Taklit*) Diktatör: "Getirin bakayım bana şaşılaların dosyasını!"

KADIN: Demin heyecanlanmıştın, şimdi alay ediyorsun. Hiç anlamıyorum seni.

ERKEK: Bense kendimi öylesine anladım ki, bıktım kendimden. Hani sabahları ilk cıgaramı içtiğim zaman diz kapaklarımdan başlayan sarhoşluğun ne kadar süreceğini bildiğim gibi, içimde olup bitenlerin tümünü biliyorum. Tatsız bir şey bu... Her gün aynı deneyi yapan budala bir bilgin gibiyim. Ama senin için yeniyim, anlaşılmıyorum kolay kolay. Hoş bir şey. Hadi bitirelim şu hikâyemizi. Bu gece ne oldu?

KADIN (*adama ürkek ürkek bakarak*): Bu gece mi? Bu geceye kadar geldik miydi?

ERKEK: Atlamazsan gelemeyiz.

KADIN (*içer*): Bu gece... Bu gece ne olacak... O kadın "Kötü oldun sen," dedi bana. Namusumla oynamaya kalktı. Dövüş çıktı aramızda. Ötekiler de karıştılar, hep birden dövmeye başladılar beni. Bak şuraya... (*Eteğini kaldırıp bacağını gösterir.*) Tekmelediler. (*Durur.*) Kaçtım bende... Oturabilir miydim o evde? Haklı değil miyim?

ERKEK: Haklısın.

KADIN: Şimdi inandın mı bana?

ERKEK: İnanđım.

KADIN: Mahsus söylüyorsun.

ERKEK: İnanmadım öyleyse.

KADIN: Kimse inanmıyor bana.

ERKEK: Başkasına anlattın mı?

KADIN: Neyi?

ERKEK: Bu gece olanları.

KADIN: Bu gece senden başka kimseyi görmedim ki...

ERKEK: İnanmayan kim öyleyse?

KADIN: Eskiden beri inanmıyorlar, hak vermiyorlar bana.

ERKEK: Anlamadım. Bu gece olan biten bir olay değil miydi bu? Eskiden beri, sık sık oluyor muydu?

KADIN: Gördün mü? Sen de şüphelenmeye başladın. Ben yalnız kısa bir parçasını anlattım, seni sıkımıyayım diye.

ERKEK (*merakla*): Yani bu sahne daha önce de geçti mi?

KADIN: Hiçbir sahne aynen geçmez elbet. Değişe değişe geçer.

ERKEK (*şaşkın*): Onları dinlemediğim için bir şey diyemem.

KADIN: Diyemezsin, biliyorum. Desen de ne olacak? Bana bir yasadın mı anlatamazsın. Ger-

çekte kimse yardım etmiyor. Sadece acıyorlar, sonra unutuyorlar. İşte sen de öylesin. Acıyorsun, biliyorum, sokakta gördüğün zaman da acıdın. Getirdin beni buraya... İyilik ettin.

ERKEK: Baştan başlamayalım. İyilik ettiğimi bilmiyorum.

KADIN: Sevmiyorsun o sözü... Ama ruh soyluluğundan değil.

ERKEK: Senden korunmak için. Tamam.

KADIN: Yarın olsun da gideyim diye bekliyorsun. Unutacaksın.

ERKEK (*sinirli*): Unutacağım elbet. Elimden ne gelir başka?

KADIN (*bir sessizlikten sonra*): Sevmek gelmez mi?

ERKEK: Sevmek mi?

KADIN: Evet. Bir insan olduğum için. (*Bir an*) Çok mu güç?

ERKEK (*şaşkın*): Alışık değilim.

KADIN: Ama insan iyilik ettiği kimseyi sevmezse zalim olur. Sen bu akşam beni sokak ortasında donmaktan kurtardın, kurtardığın insanı sevmediğin için de zalim oluyorsun. Kapıda kaldığım akşam yardımına gelen komşular da sevmediler beni. Zalimler! Helleçler! ERKEK: Akşamın çıkarttığı, bana

para vermeye kalkan o zalim! (*Bağırır*) Başını çevirip geçene kızmıyorum da yardım edene, iyilik edene kızıyorum. Sana kızıyorum sana!

ERKEK: Haklısın kızmakta. Kızılmayacak kimse yok dünyada. Sonra ben yalnız bu dünyadakilere değil, ölümlere de kızarım. Kimi sabah, ama kırk yılda bir, içimde bir neşe ile uyanacak olurum, der demez nefret doldurur içimi. Burada birleşiyoruz da sevilmek istemeni anlıyamadım gereğince.

KADIN: Sevilmek istiyorum elbet. Çok bir şey mi yani?

ERKEK: Belki az bile ama imkânsız.

KADIN: Sen istemiyor musun?

ERKEK: İstemiyorum. Kimseyi sevdiğim de yok.

KADIN: Neden getirdin beni buraya?

ERKEK: Getirmeseydim demek.

KADIN: Getirmeseydin ya... İnsan sonunu düşünür yaptığı işin. Ver bir konyak.

ERKEK (*konyağı koyarken*): Elimden gelen en büyük iyilik boş vermektir insanlara. Ama sen başka...

KADIN: Ben niçin başka oluyorum?

ERKEK: Sen kadın olduğun için, yapsam yap-sam, öpmeye kalkardım seni, yatmaya... Sevgi olarak.

KADIN: Kendi kendine böyle konuşamazsın.

ERKEK: Kendi kendime konuşmuyorum.

KADIN: Öyle dememiş miydik? Karşılıklı fakat tek başımıza konuşacaktık.

ERKEK: Ben kendi kendime istediğimi konuşurum.

KADIN: Sokak ortasında donmaktan kurtardığın bir kadına cinsel ilişki fırsatı diye bakmaktan iğrenmez misin?

ERKEK: Ona bakarsan, ben iğrenmeden bir şey yaptığımı bilmiyorum hiç.

KADIN: Alçalmadan desen daha iyi olur.

ERKEK: Suçu neden yalnız bana yüklüyorsun? Bunu bir kadın da isterse?

KADIN: Benim sözümü böyle mi anladın?

ERKEK: Böyle anlamadım ama bir şey değişmez.

KADIN: Ne demek istiyorsun?

ERKEK: Kocasını otobüs kazasında yeni ölmüş, ağlıyan bir kadın tanıdım. Böyle, seni tanıdığım gibi. Yalnız kar yağmıyordu, kış değildi çünkü. Evine götürdüm. Ölenin yakınları içinde bir o yalnız başına idi ve bitikti. Teselli için, yattık evinde, göz yaşları arasında. Bir kadını teselli etmenin en iyi yolu cinsel ilişkidir.

KADIN: Kolayına kaçırıyorsun.

ERKEK: Başka nasıl olur?

KADIN: Öyle davransaydın bana, şimdikinden daha iyi ederdin belki. Sevişmede ne olsa bir eşitlik vardır.

ERKEK (*konyağını uzatırken Kadın'a uzun uzun bakar*): Öyle mi?

KADIN: Öyle ya... Ödeşmiş olurduk. Kibrin kırılırdı.

ERKEK: Kibirli miyim?

KADIN: Yalnızsın.

ERKEK: Gel, sevişelim hadi.

KADIN: Beni eve getirirken bunu düşündüğünü söylersen razı olurum.

ERKEK: Düşünmedim.

KADIN: Ne düşündün öyleyse?

ERKEK: Yanından geçerken durmuş bulundum... Konuştuktan sonra da allahaısmarladık deyip ayrılamadım. Ne olduysa kendiliğinden oldu. Yoksa kimse iyilik etmeyi sevmez, ya böyle benim gibi zorlanır iyiliğe ya da gösteriş için yapar. Buraya geldikten sonra durumunla ilgilenseydim, yaptığım işin tadını çıkarmak hevesine düşmüş olacaktım. İyisi mi, boş verdim üst yanına. Bir güzel ayakkabılarımı da çıkardım, çoraplarımı da, kravatımı da. Rahatına bak sen! (*Konyağından içer.*) Bana borcun yok.

KADIN: Keşke anlatmasaydım.

ERKEK: Bunun böyle olacağını biliyordum; hikâyeni anlattın, gene rahat edemedin. İnsanlar içlerini döktükçe uzaklaşıyorlar birbirlerinden. Deminki yabancılığımız daha güzeldi. (*Kollarını açarak dolaşır.*) Şimdi yapacak bir şey kalmadı. (*Kadın'a döner*) Bari gel sevişelim.

KADIN (*üzüntülü*): Ben de istemeden girdim bu duruma. (*İçer.*) Sevmeye ihtiyacın yok senin.

ERKEK: Sevmek zorunda da tutamaz kimse beni. Sevmek deyince kusurlarımızı, ayıplarımızı sevdirmek istiyoruz.

KADIN: Ya sevişmek? Sevişelim diyordun bana.

ERKEK: Bununla bir ilgisi yok onun.

KADIN: Kim bilir ne korkunç olur seninle!

ERKEK (*bağırır*): Ayıran ben değilim, sensin. İyilik ettiğim için seni sevmemi istedin. Yatmak mıydı maksadın?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Gördün mü?

KADIN: Beni sevmek de gelmez mi elinden diye sormuştum. Âşık olmanı istemiş değilim.

ERKEK: İstesen de razı olmam. Sen her işin tadını kaçırıyorsun. Yapmacık bir dünya kurmuşun da ondan.

KADIN (*içkisini kendi alır*): Anlattığım hikâye uydurma idi. Fark ettin değil mi?

ERKEK: Doğru da olsa, uydurma da olsa boş, saçma. Susmamak için konuşuyoruz.

KADIN (*içer*): Battıkça batıyorum. Nasıl çıkacağı mı da bilemiyorum... (*Kendi kendine konuşur gibi*) Haklıymışım... Delilik değil benimkisi... Haklıymışım... (*Erkek'e*) Seni görmeseydim belki zayıflıyacaktım sabaha karşı...

ERKEK: Benden güç kazanana ilk rastlıyorum. Bir yenilik benim için. Kendimi başka gözle görmeye başlayacağım nerdeyse.

KADIN: Tek başına değil misin?

ERKEK: Hayır, konuşacak birini buldum. Ama ne konuşma! (*Gülmeye başlar.*) Sevgi de sevgi, sevgi de sevgi. Ben sana bir şey söyleyeyim mi, başından geçenler umurunda değil senin.

KADIN: Benim başımdan bir şey geçmedi. (*İçer.*) Ben sokak kadınıyım.

ERKEK: Sokak kadını olmadığın için hoşuna gitti sokakta kalmak. Söylesene, doğru değil mi? Açık konuş! Donmağa bile razısın kendine acındırmak için.

KADIN: Çok yabani imişsin. (*Adama merakla bakar.*)

ERKEK: Hem de nasıl, anlatsam kaçarsın buradan.

KADIN: Kaçacak yerim yok ki... Dapdaracık oldu dünya... Tek ayak üstünde bile duramam artık... Sana rastlayınca korkmuştum... Evine gelince ise şaşırdım. Yeniden başlıyor, yeniden kanacağım, katlanmaya razı olacağım diye düşündüm. Ama sana teşekkür ederim, yumuşamama fırsat vermediğin için. Anlat şimdi, başla başından. Daha kötüsünü, daha kötüsünü anlat ki hiç umut kalmasın.

ERKEK: Sabahı öyle yapalım. Bir fırsat geçti elimize bu gece. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz nasıl olsa... Bir sen anlatırsın, bir ben. Sıra düzen gözetmiyelim. Gelişigüzel... Var mısın? *(Kadın başı ile razı olduğunu işaret eder.)* Tamam. Ama yargılamak yok. Bunu söylerken senden korktuğumu sanma. Vız gelirsın sen bana. İstersen yargıla, istersen içime kurt gibi gir, kemir beni. *(Gözlerini kapar, ayakta sallanır, sonra gözlerini açar.)* Kuzum kiminle konuşuyorum ben? Sarhoş oldum galiba. *(Kadın'ın saçlarını okşar.)* Ne iyi ettin geldiğine... Yalnız başıma içip boğulacaktım, gelmeseydin...

KADIN: Ben gelmedim.

ERKEK (*sallanır*): Nasıl? Köşe başında beni beklemiyor muydun?

KADIN: Beklemiyordum.

ERKEK: Kimi bekliyordun öyleyse?

KADIN: Kimseyi.

ERKEK: Demek ikimizin yolu o köşeye düştü. Öyle mi?

KADIN: Evet.

ERKEK: Rastlantı demek istiyorsun. Rastlantı yok bu dünyada, yok.

KADIN: Öyleyse ne bu?

ERKEK: Aradık birbirimizi.

KADIN: Ben kimseyi aramıyordum. Arayacak kimsem yoktu.

ERKEK: Mevlânâ'nın hikâyesini bilir misin? Evinin penceresinden kırlara bakıyormuş... Orada, uzakta, bir leylekle bir çulluğun yan yan yürüdüklerini görmüş. Bu iki ayrı cins hayvanı birleştiren nedir diye düşünmüş, merak etmiş bu arkadaşlığı... Kalkmış gitmiş yanlarına kadar... Bakmış ki, ikisi de topal.

KADIN: Şimdi biraz rahatladı içim.

ERKEK: Hadi bakalım, kim başlayacak?

KADIN: Sıra sende.

ERKEK: Sevişmiyecek miydik?

KADIN: Hayır, anlatacaktık.

ERKEK: Önce sevişip sonra mı anlatalım, yok-

sa önce anlatıp sonra mı sevişelim? (*Durur.*)
Yazı mı tura mı atalım, ha? (*Cebinden para çıkarır.*) Yazı gelirse sevişeceğiz, tura gelirse...
(*Kadına*) Unutma. (*Parayı havaya atıp avucunun üstünde tutar.*) Tura. Ne yapacaktık tura çıkarsa?

KADIN: Anlatacaktın. Sıra sendeydi.

ERKEK: Peki, sonra sevişiriz. Ama unutturma!

KADIN: Unutturmam.

ERKEK: Başlıyorum. Sıkı dur. (*İçer.*) Sana yalan söyledim. Biliyor musun?

KADIN (*içer*): Biliyorum.

ERKEK: Hangisiydi o yalan?

KADIN: Annen baban yok evde.

ERKEK: Bravo! Anladın demek?

KADIN: Anladım.

ERKEK: Ama ben yalancı değilim.

KADIN: Değilsin!

ERKEK: Korkmadın.

KADIN: Korkmak için ümidim yok.

ERKEK: Bilerek geldin.

KADIN: Bilerek geldim.

ERKEK (*sarhoş*): Bilerek geldin ama... İçeri girdikten sonra bana inanmış göründün.

KADIN: Öğrenmek için.

ERKEK (*bağırır*): Çocuğun ne suçu var, onu anlayamıyorum. Çocuksuz çıksaydın sokağa.

KADIN (*içer*): Müşteri bulmak için, değil mi? (*İçer.*) Gerçekten bayağı imişsin. Ama hoşuma gidiyor böyle konuşman. İçim rahatlıyor. Beni erkek bulmaya çıkmış sanıyorsun ha? Ne iyi, ne iyi. Deminki kuruntularım kalmadı artık. Adilikler çoğaldıkça umutsuzluğun da anlamı kalmıyor.

ERKEK: Adi bir dünyada rahat yaşanır. Ben sana yalan söyledim sokakta, evet söyledim, ama sen de bana masal uydurdun burada. Masallar içinde yaşamaktan hoşlanıyorsun çünkü. Kendine boyuna mutsuzluk hikâyeleri uyduruyorsun, bunları gerçek sanmak için de bu geceki gibi sokaklara düşüyorsun. Yoksa senin muhakkak rahat bir evin vardır. Söyle, uydurma değil miydi deminki hikâye?

KADIN: Uydurma olmuş olmamış, sana ne?

ERKEK: Doğru, yargılama yok dedikti. Kurala uyacağız.

KADIN (*sarhoş olmaya başlamıştır. Ayağa kalkar, yürürken sallanmaktadır*): İçkiden midir bilmem, yabancı bir memlekete gelmişim gibi.

ERKEK: Kucağıma mı geleceksin?

KADIN: Hayır, aptesthaneye gitmek istiyorum.

ERKEK: Şu kapıdan gideceksin.

(Kadın sokak kapısını açar, Erkek arkası dönük olduğu için görmez bunu. Kadın, dışarı çıkınca anlar yanlış kapı açtığını, bir süre dışardan bakar adama. Adam, içeri soğuk hava girmesinden sokak kapısının açıldığını anlar, döner bakar kadına, yerinden kalkmaz. Kadın dışarda bir süre sallandıktan sonra girer içeri. Bu sırada birinci kattan köpek havlaması gelir. Kadın kapıyı kapar.)

ERKEK: Orası değildi.

KADIN (*yerine gelir*): Başım dönmüştü, soğuk hava iyi geldi.

ERKEK (*yiyecek uzatır*): Boş mideyle içilmez, ye biraz daha.

KADIN (*bir lokma ekmek atar ağzına*): Alışık değilim.

ERKEK: Kapıyı yavaşça çekip gitseydin hiç haberim olmayacaktı. (*Kadın, Erkek'e bakar.*) Sıra bende miydi, onda mıydı diye sallantıda kalacaktım.

KADIN: Sendeydi.

ERKEK: Sevişmek için bundan sonra ayrıca para atarız ama unutturma.

KADIN: Unutturmam.

ERKEK: Dinle! (*Dolaşmaya başlar, hikâyeyi anlattığı sürece Kadın'a pek az bakar.*) İlk okuldayken bir sıra arkadaşım vardı, zayıf, sessiz

bir çocuk. Çok çalışkandı, az oynardı. Tek başına dolaşırdı okulun bahçesinde. Gözü-mün önünden gitmez yüzü... Bir gün bak ne yaptım ona... "Anneni mi daha çok seversin, babanı mı?" diye sordum. Babamı, dedi. Oysa babam dediği, babası değildi. Ama çocuk bilmiyordu bunu, "Senin baban değil o," dedim sırita sırita. Önce şaka ediyorum sandı, gülümsedi. Yemin ettim, şaşırdı ama inanmadı gene. Direttim ben de, nesine id-diaya girersin dedim, bilmesem söyler mi-yim aptal, dedim. Git aynaya bak, babana benziyor musun? Senden başka herkes bili-yor bunu, dedim.

KADIN (*ayağa kalkar*): Niçin yaptın bunu?

ERKEK: Eğlenmek içindi galiba. Daha doğru-su, niçin olduğunu iyi bilmiyorum. Belki bir bilgi üstünlüğü.

KADIN: Sonra ne oldu?

ERKEK: Çocuk sersemlemiş bir halde gitti, üç gün uğramadı okula.

KADIN: Yalan bu hikâye. Evde annem, babam var diye nasıl yalan söyledinse bunu da öyle uyduruyorsun.

ERKEK (*ciddi*): Uydurmuyorum.

KADIN: Yemin et uydurmadığına.

ERKEK: Yemin ederim.

KADIN (*üstüne yürür adamın*): Bana niçin anlatıyorsun?

ERKEK: Kendi kendime anlatıyorum.

KADIN: Dördüncü gün geldi mi? Çabuk söylesene?

ERKEK (*bağırır*): Acele etme, anlatıyorum...

Üçüncü gün annesi bizim eve gelmiş ben yokken, şikâyet etmiş beni. Annem çok kızdı bana, akşam yemeği için sofraya oturduğumuz zaman, "Bunun yanında böyle şeyler konuşmamalı," dedi babama. Konyak ister misin?

KADIN: İsterim.

ERKEK (*yeni bir şişe konyak açar*): Geceleyin konyak içmiye de bayılırım. Hele rakının üstüne öyle gebertir ki adamı.

KADIN (*kadın ağır ağır onun yanına gelir, sert*): Sonra ne oldu?

ERKEK: Sonra... Sonra çocuk geldi okula. (*Kadın'a konyak verir, kendi de alır.*) Sönmüş bitmiş gibiydi üç gün içinde. Gözleri kıpkırmızı, belli çok ağlamış. Utana utana oturdu yanıma. Yüzüme bakamıyordu. "Nasıl, doğru değil miymiş?" diye sordum. "Evet," dedi sıkılarak, "saklamışlar benden, büyümemi bekliyorlarmış söylemek için." Ve sustu. Dokunsam ağlıyacaktı. Boynuma sa-

rılacaktı belki de, öpecekti beni.

KADIN: Nerden biliyorsun öpeceğini? İçini rahat ettirmek için böyle söylüyorsun. Bana kızmadı, beni sevdi demek istiyorsun. (*Bağırır*) Ezerek kazanmak istedin onun sevgisini.

ERKEK: Bağırma, çocuk uyanacak.

KADIN: Uyansın da duysun bu hikâyeyi.

ERKEK (*elindeki konyak kadehini yere atar, kadeh kırılır*): Ne pis konyak bu be. (*Kadın'a*) Senin ki de öyle mi?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Daha içmedin ki. Tadına bak da öyle söyle!

KADIN (*içer*): Benimki iyi! (*Gözü adamdadır.*)

ERKEK (*büfeden başka bir kadeh alır, aynı şişeden koyar, içer*): Bu sefer dedim ki... (*İçer.*)

KADIN (*içer*): Ne dedin?

ERKEK: Söylüyoruz, dinle! "Senin bilmediğin bir şey daha var," dedim.

KADIN (*şaşkın*): Bir şey daha mı?

ERKEK: Evet, bir şey daha vardı bilmediği.

KADIN: Onu da söyledin mi?

ERKEK: Söyledim.

KADIN: Hep eğlenmek için... Ha?

ERKEK: Öyle olacak.

KADIN: Ne dedin?

ERKEK: "Annen de senin annen değil," dedim.

KADIN: Canavar... Yalan söylüyordun, değil mi?

ERKEK: Yok canım, ne yalanı... Evlat edinmişlerdi çocuğu. Ondan başka herkes biliyordu.

KADIN: Niçin yaptın bunu? Ne istiyordun çocuktan?

ERKEK: Yargılamak yoktu, unutma. (*İçer.*) Bu sefer hiç ağlamadı. Bakakaldı yüzüme. Babası için söylediğim doğru çıkmıştı, inanıyordu artık bana. Gözleri cam gibi oldu, kaçtı gitti okuldan. (*Kadın ağlamağa başlar.*) Ağlamanın faydası yok, dinle! Bir hafta gitmemiş evine... O küçücük, saz gibi çocuk, deniz kıyısındaki kayaların arasında, ağaç altlarında, çöplüklerde yatmış. Polisle buldurdular. Eve geldiğinde ateşi varmış, yatmış günlerce ateş içinde... (*Durur.*) Aldılar okuldan, bir daha da görmedim. (*Konyak içer.*) Hadi şimdi sıra sende.

KADIN (*gözlerini siler*): Benim anlatacak hikâyem yok.

ERKEK: Yokmuş... Ben sorayım öyleyse: Neden nafaka davası açmıyorsun kocana?

KADIN (*bağırır*): Çocuk ondan değildi. Rahat etti mi şimdi için? (*İçer.*) Ver bir konyak.

ERKEK (*konyağı doldururken*): Konuşma renkle-niyor gittikçe... Aldattın demek kocanı.

KADIN: Hayır.

ERKEK: Sen istediğin kadar hayır de dur. Yalnız anlıyamadığım bir şey var, nasıl çaktı kocan, kendi çocuğu olmadığını sen mi söyledin?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Deminkiler hiç kalır bunun yanında, hikâye dediğin böyle olur. İmzasız bir mektup mu almış kocan?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Hayır, hayır, hayır. Bilmece oynamıyoruz, anlatacaksan anlat. Berbat etme şu güzelim geceyi.

KADIN: Çocuk galiba ilk kocamdan.

ERKEK (*kahkahalarla gülmeye başlar*): İlk kocandan mı? Hem de galiba... Demek çocuk daha kundakta iken ikinci kocana vardın. Ortada aldatma filan yok bu durumda.

KADIN: Yok ya.

ERKEK: Öyleyse ilk kocana nafaka davası açsaydın.

KADIN: O da kabul etmiyor çocuğu.

ERKEK: Nasıl olur?

KADIN: Ben de anlıyamadım. İlk kocamla evli iken, ikinci kocam olacak adamla seviştim, gebe kaldım. İlk kocamın çocuğu olmuyordu. Gebe kalınca ayrıldım elbet. Öteki ile

evlendim. Bu sefer ikinci kocam nedense doktora gidiyor, muayene oluyor, doktor diyor ki, "Senin çocuğun olmaz," diyor. Bu haber üzerine hemen kavgaya başlamadı benimle, başka doktorlara da gitti. Hepsi aynı sözü söyleyince geldi eve, "Bana başkasının çocuğunu yutturuyorsun!" diye bağırdı. Çocuk ilk kocamdan olsaymış kabul edermiş ama araya üçüncü bir erkeğin karışmış olması deli ediyormuş onu. Ne tuhaf... Kovdu evden beni. Hem de gece yarısı, kar kıyamette.

ERKEK: Çok güzel bir hikâye! Demek kocanın teyzesinin evinden kaçmadın sen bu gece. Kocan kovdu seni, ha?

KADIN (*sakin*): Evet.

ERKEK (*içer*): Çocuğun babası yok ortada.

KADIN: Yok.

ERKEK (*bir süre dolaşır, sonra Kadın'ın önünde durur*): Sakın benden olmasın bu çocuk?

KADIN: Gene inanmadın, değil mi?

ERKEK: İnandım ama babasını arıyorum. Her çocuğa bir baba lazım.

KADIN (*kendi kendine konuşur gibi*): İkisi de sevmiyormuş beni. Çocuk için bir kadın yüzüstü bırakılır mı? (*İçer.*) Birinden biri benimsiyebilirdi çocuğu. (*Erkek'e*) Peki, ikinci

kocam doktora gitmeseydi anlıyacak mıydı sanki? Anlamıyacaktı. Ben de bilmediğime göre geçinip gidecektik. İnsan kızıyor biliyor musun? Ben mecbur muyum çocuğumun babasını bulmaya?

ERKEK: Değilsin elbet.

KADIN: Değilim ya... Düşünüyorum düşünüyorum, bulamıyorum. Her şey karmakarışık, hiçbirinin içinden çıkamıyorum. Ne yapacağım ben?

ERKEK: Sen de gitsene doktora.

KADIN: Neden gideyim?

ERKEK: Belki senin de çocuğun olmaz.

KADIN (*birden diker bardağını*): Ne dedin, ne dedin?

ERKEK: Diyorum ki, belki senin de çocuğun...

KADIN (*yavaştan başlayarak gitgide yüksek sesle güler*): Benim de olmaz ha! (*Sonunda gülmesi ağlamaya döner.*) Ne iyi bir gece! Sana rastlamasaydım bir fırsat kaçırmış olacaktım. Çoktandır böylesine eğlendiğim yoktu. Ver bir konyak daha! (*Erkek konyak koyar Kadın'ın kadehine.*) Hadi şimdi sıra sende.

ERKEK: Kime yutturuyorsun?

KADIN: Ne yutturması?

ERKEK: Bitmedi bu hikâye.

KADIN: Bitti.

ERKEK: Bitmedi diyorum.

KADIN (*bağırır*): Bitti diyorum sana.

ERKEK (*bağırır*): Bitmedi bitmedi. Anlat sonunu.

KADIN (*korkak*): Anlatmam.

ERKEK (*üstüne yürür*): Anlat diyorum sana.

KADIN: Anlatmıyacağım.

ERKEK: Anlatacaksın, bütün adilikler çıkacak ortaya. Meryem ana rolü oynamakla bitmez bu iş. Ne dedi sana kocan? “Çocuğu bir yere bırakırsan gel, seni kabul ederim,” demedi mi?

KADIN (*ağlayarak*): Dedi.

ERKEK: Sen de çocuğu bir yere bırakıp dönmiyecek miydin o pis herifin yatağına?

KADIN: Hayır, öldürecektim kendimi. (*Ağlar.*)

ERKEK (*bir süre dolaşır*): Kendini öldürecekmiş... Hiç anlamıyorum. Bu dünya pis pis yaşamak içindir oysa. İnsanın kendisini öldürmesinde, dünyanın temiz olabileceği inancı saklı. Nerden çıkarırlar bu inancı? Niçin çıkarırlar? (*Durur.*) Belki de kendilerini öldürmek için. (*İçer, dolaşır.*) Öldürsünler bakalım. (*Kadın'ın önünde durur.*) Neden öldürmedin kendini?

KADIN (*masaya oturur, yemeye başlar*): İyi bir ev bulamadım. Uykum kaçtıkça acıkıyorum...

Babam derdi ki, insan kendi eliyle ölmeli derdi.

ERKEK: Ağlamak da acıktırır. Bak aklıma ne geldi? İnsan ölüme giderken de acıkır mı acaba?

KADIN (*clindeki lokmayı tabağa bırakır, hayretle*): Bilmem.

ERKEK (*Kadın'a bakarak*): Ben de bilmiyorum.

KADIN: Niçin bana soruyorsun?

ERKEK: Kime sorayım? Gece yarısı komşuları mı uyandırayım? (*Gülmeye başlar.*) Yukarda bir herif oturur, şişko kaçakçının biri. Onu uyandırıp sormalı: Ölüme giderken acıkır mısın ahbap? Kim bilir ne yapar deyyus? Öldürmeye geldiler sanır uyku sersemliği ile, bağırmaya başlar: "İmdat, imdat!"

KADIN: Bağırma, uyanacaklar.

ERKEK: Uyansınlar namussuzlar. Biz uyuyor muyuz? Uyumuyoruz da ne yapıyoruz? Sevişiyor muyuz? Yo! Ama neden sevişmiyoruz? Söylesene, neden?

KADIN (*gözleri bıraktığı lokmada, dalgın*): Yazı mı tura mı attık, tura çıktı, ondan.

ERKEK: Doğru, tura çıktı. Yazı çıksaydı sevişecektik, değil mi?

KADIN (*dalgın*): Evet.

ERKEK: Bana kalırsa, karı kocalar da böyle

yapmalı. Her gece yazı mı, tura mı atmalı. Yazı çıkarsa sevişmeli, tura çıkarsa konuşmalı. Yukardaki kalpazan, erkeklikten keşildiği için, iki yanı turalı bir para basardı elbet. Her gece tura... Konuş babam konuş. Ne konuşur o herif? Gerçekten de ne konuşuyor bu insanlar, hiç dikkat ettin mi?

KADIN: Hiç dikkat etmedim.

ERKEK: Nasıl etmezsın? Kadınlar bir araya geldiler mi yalnız evlenmekten konuşurlar. Kim kimi istemiş? Kim kime varmış? Herifin kazancı ne kadar? Evi var mı? Kat alacak mı? Bugün ölse ne bırakır karısına? Erkekliği nasıl? Haftada kaç defa?

KADIN: İkinci kocam da övünürdü, her erkek benim gibi güçlü değildir, derdi. Bilmem hangi kadınla yatmış da kadın parmağını ısırılmış. "Ya..." derdi kollarını kabarta kabarta, "sevildim ben," derdi.

ERKEK: Sen de yardım ederdin ona yüzde yüz, senin gibisi bulunmaz, derdin.

KADIN: Derdim elbet, onu beklerdi çünkü.

ERKEK: Yeni evlenmiş kızların hikâyelerini dinledin mi? İlk nerede karşılaşmışlar, adam ona nasıl bakmış, kız önce nasıl içermiş de paylayacak olmuş, sonra efendim, yalnız kalmışlar da adam nasıl öpmüş... Bir

herif anlatmıştı, göz koyduğu kızı tam bir yıl takip etmiş...

KADIN: Bir yıl mı?

ERKEK: Evet. Bir yıl takip edince de kızı suçlu görmeye başlar elbet. İlk buluşmada öldürür.

KADIN: Öldürmüş mü?

ERKEK: Hayır. Bir parkta yan yana oturmuşlar, sormuş herif, "Benden önce kimse ile konuştunuz mu?" diye. Kız da, "Siftah sizinle," demiş.

KADIN (*gülmeye başlar*): Dükkân açar gibi... İlk kocam da siyaset konuşurdu boyuna, ama o günkü gazetelerde ne yazıldı ise onları tekrar ederdi, kendi düşünceleri, buluşları imiş gibi.

ERKEK: Bir gün bir adamla siyaset konuşuyorduk, burnundan bir şey çıkardı, benim gördüğümü anlayınca yanağına bastırdı. İnat ettim, gözümü ayırmadım parmağından. Ne yaptı etti, oradan aldı, alnına doğru yürüttü, alnını oğuşturur gibi yaparak iyice yuvarladı, bu sırada bir ad hatırlamağa çalışır gibiydi. (*Alnını oğuşturarak*) "Ne idi adı? Ne idi"

KADIN: Durmadan konuşuyorlar.

ERKEK: Saçma bir şey.

KADIN: Saçma.

ERKEK: Konuşmayalım öylese.

KADIN (*başını kaldırır*): Sıra sendeydi.

ERKEK: Sıra bendeydi. Dinle! Bir gün dört arkadaş, dördümüzün de Allah belasını versin, sandalla denize çıkmıştık. Üçümüz iyi dosttuk, dördüncü olan aramıza sonradan katılmıştı. Onu kendimizden biraz uzak tutuyorduk. O da bunu anlıyordu, üzülüyordu, kendini sevdirmek için sokuldukça sokuluyordu bize. Bir dediğimizi iki etmiyordu. Nerden bilsin böyle yaptıkça başarısızlığa düşeceğini? O gün para çantam kayboldu benim, her yana baktık, sandalın tahtalarını kaldırdık, aradık, aradık, bulamadık.

KADIN: Ne olmuş çantan?

ERKEK: Onun üzerinde kaldı.

KADIN: O arkadaşınızın üzerinde mi?

ERKEK: Evet.

KADIN: Neden başkasının değil de onun?

ERKEK: Çünkü üçümüz iyi arkadaştık, üstelik de o gün biz denizde iken çoğu zaman o kalmıştı sandalda.

KADIN: Yeter mi bu kadarı?

ERKEK: Yetmez ama konuştuk aramızda, buna karar verdik.

KADIN: Belki de o almıştı.

ERKEK: Hayır, eve dönünce buldum para çantamı, yanıma almağı unutmuşum.

KADIN: Söyleseydin gerçeği.

ERKEK: Söylemedim.

KADIN: Neden?

ERKEK: Üçümüzün arasındaki birliği bozmamak için. Çünkü küçük sürüler halinde yaşar insanlar. Başka türlü yaşayamazlar. Ötekini sevmiyorduk. Bizi birleştiren, güçlendiren bir bağdı bu, hatta yücelten. Birini alçaltmak insanı namuslu kılar, gururlandırır. Alçaltacak birini bulamadık mı, biz nasıl yükseliriz?

KADIN: Yazıklar olsun sana. İğreniyorum senden. Bu kadarı fazla artık. Böyle bir alçaklığı yapan insan utancından ölmeli.

ERKEK (*gülmeye başlar*): Yargılamak yok, unutmama!

KADIN (*kızır*): Alay mı ediyorsun yoksa benimle? Uyduruyor musun bunları?

ERKEK: Dur, daha bitmedi.

KADIN (*konyak kadehini diker*): Bitti işte. Doldur kadehimi.

ERKEK (*kadının kadehini doldurur*): Anladı kendisinden şüphelendiğimizi... Kıvrım kıvrım kıvranıyordu, ben almadım demek için. Ama diyemiyordu. Diyemezdi elbet. Bu

konuyu açacak olsa, “Nerden çıkarıyorsun bunu?” diyecektik soğuk soğuk, birbirimize bakacaktık üç kişi. Büsbütün küçülecekti. Şüphe altında kalmaya razı oldu. Yalnız bir iki defa, ürkek ürkek, “Buldun mu çantayı?” diye sordu bana. “Hangi çantayı?” dedim, unutmuş gibi. Sakin olmaya çalışıyordu, “Hani canım, o günkü... sandaldaki... dedi. “Ha, o mu? Bırak canım,” dedim. “Önemli değil.” Böyle böyle ezdik, yok ettik onu, ayrıldı aramızdan. (*İçer.*) Hadi şimdi sıra sende.

KADIN: Alçaklıkta seninle kimse yarışamaz.

ERKEK: Yarış değil bu, kendi başımıza konuşur gibi konuşuyoruz.

KADIN: Kendi başıma konuşur gibi... Kendi başıma... Sahi öyle... Hep öyle olmadı mı? Ama ben bunu anlayamadım, hiç anlayamadım. Haklı olduğun ortaya çıkıyor gitgide. Sana borçluyum bunu... Hep kendi başıma konuştum. (*Durur.*) Bir öğretmenimiz vardı, sevici diye attılar öğretmenlikten.

ERKEK: Sana ne?

KADIN: Değildi. Numarası kıttı sadece, çocukları boyuna döndürüyordu sınıfta. Böyle bir dedikodu çıkardılar arkadaşlar, kurtulmak için.

ERKEK: Sende katıldın mı onlara?

KADIN: Evet.

ERKEK (*içer*): Yaşa be! Amma da alçakmışın!

KADIN: Müfettiş geldi okula, sordu hepimize teker teker... Arkadaşlarım öğretmişlerdi bana ne diyeceğimi. Öyle yaptım. Oysa ne demek olduğunu bile bilmiyordum o sözün. (*Ağlar.*)

ERKEK: İçerde yiyecek bir şey kalmadı. Yazık!

KADIN (*ağlayarak*): Bir kızı vardı öğretmenin, annesi kovulunca kendini kuyuya attı.

ERKEK: Dur, ben sana tatlı bir hikâye anlata-
yım. Bir gece aşağılık bir bara gitmiştim.
Kartlaşmış, şaşı bir kadın çağırdım masama.
Boğazı ağrıyordu galiba, tülbentle sarmıştı
boynunu, öksürüyordu. Orospunun da en
adisi... Birden bu kadınla alay etmek isteği
uyandı içimde. (*Taklit ile anlatır*) "Buyurun
hanımefendi..." Ayağa kalkıyorum. "Ne
emredersiniz hanımefendi?" Kadın göz ucu
ile süzüyor beni... Alay mı ediyorum, onu
anlamak için. Bir anlasa yanmıştım.

KADIN: Neden?

ERKEK: Döver adamı, öyle bir kadın. Ama ben
rolümü çok iyi oynuyordum. Saygı görmeye
o kadar alışık değildi ki zavallı, benim uzun
süre yabancı memleketlerde kalmış olabile-

ceğimi düşündü herhalde. Böyle bir kadına nazik davranılmıyacağını bilmiyen bir toy. Besledim onun bu düşüncesini, “Yıllardır burada yoktum,” dedim. Bunun üzerine kadın kurum kurum kurulmaya başladı. (*Taklit*) İyi aile kızı imiş, dadılarla büyümüş, çiftliklerinde ata binermiş...

KADIN: Sen ondan daha adi imişin.

ERKEK: Dur dinle! Almanca bilirmiş eskiden ama unutmuş... “Size bir şey soracağım, bunun cevabını Almanca verin,” dedim. Kırdı, “Sorun bakalım,” dedi. “Elinizi öpebilir miyim?” dedim ben, o da, “Yah,” dedi, uzattı elini.

KADIN (*gülmeye başlar ama sinirlidir*): Bu kadar mı?

ERKEK: Sonu var... Bir ara kulağına eğildim, masum bir yüzle... (*Taklit*) “Hanımefendi, size bir şey soracağım, ama utanıyorum,” dedim. “Ne var utanacak dost olmadık mı?” “Hanımefendi, kız mısınız?” (*Kahkahalarla güler, Kadın da katılır onun gülmesine.*) Ne dedi biliyor musun? (*Gülmekten söyleyemez bir türlü.*) Üzgün bir yüzle... (*Taklit*) “Malesef hayır...” demez mi? (*İkisi de sinirli sinirli gülerler.*) Konyak ister misin?

KADIN: Ver.

ERKEK (*konyak verir*): Hadi şimdi sıra sende.

KADIN: İçerideki çocuk benim çocuğum değil, biliyor musun?

ERKEK: Yarattın... (*Bağıra bağıra güler.*) Kimin öyleyse, kimin?

KADIN: Çocuklar hepimizin sayılır.

ERKEK (*güler*): Doğru, doğru.

KADIN: Bu kimin diye sorulunca, bunun arkasından bu senin, bu benim gelir. Düşün bir, çocukları mal gibi bölüşmek... Ne saçma.

ERKEK: Çok saçma. (*Bir an sessizlik.*) Kaçırdın mı yoksa bir yerden?

KADIN: Hayır, bak dinle... İlk kocamın çocuğu olmuyordu demiştim ya... Bir eksiklikten değildi, erkekliği yoktu da ondan olmuyordu. Ama bundan ötürü üzölmüyordu hiç. Öyle cakalı idi ki... "Kadından anlarım ben," derdi, "kadın ruhunu bilirim, bir defa konuştuğum kadın beni unutamaz. Neden? Çünkü tepeden tırnağa erkeğim." Bayağıydı da, kaba kaba şakalar yapardı. Sokaktan eskici geçse (*Taklit*) "Bak, eskiler alayım diyor, vereyim mi seni?" derdi bana. "Vereyim de yenisini alayım, ha?" Arada bir, çat, kıcıma bir tokat vurur (*taklit*) "Kaymağını aldım senin, artık sende iş kalmadı," derdi. Çat, bir tokat daha... (*taklit*) "Bana kendi elinle bir

kız bul.” (*Düşünür.*) İnsanlara öylesine boş veriyorsun ki, belki sen de yaparsın onun yaptığını.

ERKEK: Evet, bayalığımız benziyor ama benim erkek olmadığımı söyleyemezsin. Çünkü denemedik. Hadi bir daha para atalım. (*Cebinden para çıkarır.*) Yazı mı, tura mı?

KADIN: İlle tanıtlamak istiyorsun erkekliğini, öyle mi?

ERKEK: Yazı mı, tura mı?

KADIN: Bırak o parayı.

ERKEK: Yazı mı, tura mı? Söylesene! Neden susuyorsun? Utanıyor musun yoksa? Söyle bakayım! Kadınların başlangıçtaki utanmalarına bayılırım ha! Önce utanır, biraz sonra başlar tırmalamağa, ısırmağa...

KADIN: Belki erkekliğin vardır ama insan değilsin.

ERKEK: Ben sana hakaret etmiyorum.

KADIN: Ediyorsun. Bardaki kadın hikâyesini niçin anlattın? Söylesene?

ERKEK: Niçin anlatmışım?

KADIN (*taklit yapar*): İyi aile kızı imiş, dadılarıyla büyümüş, çiftlikte ata biner imiş... Bana benzettin, değil mi?

ERKEK: Benzetmek için anlatmadım.

KADIN (*bağırır*): Benziyorum, daha diyeceğin

var mı? Ben de Almanca bilirdim çocukluğumda.

ERKEK: Fransızca bilseydin daha iyi olurdu, şimdi Fransızca konuşurduk.

KADIN (*taklit*): “Kız mısınız hanımefendi?” diye sorsana!

ERKEK: Kız mısınız hanımefendi?

KADIN: Maalesef evet.

ERKEK: Mümkündür. Her mahallede bir bekâret izale merkezi açmalı, belli yaşa girince kızları götürmeli oraya. Böylece bir sürü bayağılık, aptallık kalkar ortadan. Bir gün tanıdığım bir kız alı al moru mor geldi yanıma, ne dedi biliyormusun?

KADIN: İzale için mi gelmiş?

ERKEK: Evet... Kısmeti çıkmış, zengin bir adamla evleniyormuş, “Ben o kendini beğenmiş herife kız oğlan kız varamam, rezil olurum,” diye bağırdı. Yalvarmağa başladı arkasından, “Çok rica ederim, şunu hallediver,” dedi.

KADIN: Sen ne yaptın?

ERKEK: Dediğini yaptık ama boşa gitti.

KADIN: Ne demek?

ERKEK: O herifle anlaşma bozulmuş, benimle evlendi. İki işi birden yaptırdı bana. Düşün, bir evlilik için ne bulunmaz zenginlikte bir

temel. Başkasının hesabına çalış çabala, sonra...

KADIN: Bunu bir mutsuzluk nedeni yapmadın herhalde.

ERKEK: Nasıl yapmam! Boynuma sarılırdı, “O günü hatırlıyor musun kocacığım?” derdi. “O gün” dediği, bekâret izale merkezinin işini gördüğü gün. Böyle bir anıyı benimsiyebilir miydim?

KADIN: Ayrıldınız mı?

ERKEK: Evet.

KADIN: Bu yüzden mi?

ERKEK: Elbette bu yüzden. Demek öteki heriften korktuğu gibi korkmadı benden. Adam hesabına komadı beni.

KADIN: Evlenmeseydin öyleyse.

ERKEK: Evlenmeseydim boşanamazdım.

KADIN: Boşanmak için bir neden lazım.

ERKEK: Burnunun ucu soğukta hep. Yetmez mi?

KADIN: Konyak ver.

ERKEK (*konyak şişesi elinde*): Hikâyeyi bitirmeden vermem.

KADIN: Hangi hikâyeyi? Artık hepsini birbirine karıştırıyorum.

ERKEK: Erkekliği olmayan ilk kocanın hikâyesindeydik.

KADIN: Çabuk bitireyim öyleyse... O erkek kocamın fiyakası ne zaman bozuldu biliyor musun? Çevresi alay etmeye başlamış, çocuğun olmuyor diye. Bu da kuşkulandı. Bir gün boynu bükük geldi eve, "Yalvarırım doğru söyle, ağzından bir şey kaçırdın mı kimseye?" diye ağlamaya başladı. "Öldürecekim kendimi," dedi. Korktum. Bir çaresini buluruz, dedim. Buldum da.

ERKEK: Bunun çaresi var mı?

KADIN: Bir bağ evine taşındık, ben aylarca çıkmadım evden, dağ başında kendi kendime oturdum. Kimsecikler bilmiyordu yerimizi yurdumuzu. Komşuları da tanıımıyorduk. En yakın bağ evi yüz metre ötede idi. Bir gece... Üç dört günlük var yok, bir çocukla geldi eve, gecekondularda oturan yoksul bir aileden beş yüz liraya almış... *(Gülmeye başlar)* Yat yatağa, dedi bana. Soyunup yattım. Çocuğu yanıma koydu, "Başla bağırmaya," dedi. Ben de çocuk doğurur gibi bağırmaya başladım, avazım çıktığı kadar. Ben bağırırken kocam bir yandan pencereleri açıyor, bir yandan da, "Daha yüksek sesle, daha yüksek sesle!" diyordu. Bağ evlerinden duyanlar olmuş, geldiler evin önüne. Kocam pencereden, "Bir şey değil canım, çocuk do-

ğuruyor,” diyordu. “Hiç başınıza gelmedi mi yani? Olağan bir şey.”

(İkisi birden gülmeye başlarlar.)

KADIN: Yavaş gül, çocuğu uyandıracaksın. Ver konyağımı! *(İçer.)* Sonra ne oldu biliyor musun?

ERKEK: Sonrası da mı var?

KADIN: Var ya... Bizimki gene o eski cakalı herif olup çıkmaz mı? Çat, kıcıma bir tokat... *(taklit)* “Bir çocuk daha ister misin?”

ERKEK: Bana bak, alay mı ediyorsun benimle?

KADIN: Ne alayı?

ERKEK: İkinci kocana gebe olarak değil, çocuklu gittin öyleyse.

KADIN: Anlamadım.

ERKEK: Anlamamış... İkinci kocan çocuğun kendinden olmadığını biliyordu da niçin “Bana bu çocuğu yutturuyorsun,” dedi?

KADIN: İkinci kocam ne bilsin çocuğu dışardan aldığımızı?

ERKEK: Saçmalama. İkinci kocana giderken gebe olduğunu söylemedin mi demin?

KADIN *(gözlerini kapar, başını elleri içine alır)*: Dur, kafam karıştı. Ne dedimdi, ne dedimdi?

ERKEK (*bağırır*): Bu çocuk senin doğurduğun çocuk mu, gecekonduyardan aldığınız çocuk mu?

KADIN: Hangi çocuk?

ERKEK: İçerdeki çocuk.

KADIN: Çocuk değil ki o.

ERKEK: Çocuk değil mi?

KADIN: Değil ya... Taş bebek. İnanmazsan git bak!

(Erkek fırlar, içeriki odaya gider. Bu sırada Kadın kendini yorgun argın mindere atar, gözlerini kapar.)

2. Perde

ERKEK (*ağır ağır döner içerden, Kadın'a bakar*):
Uyuyor.

KADIN (*gözleri kapalı*): Geldiğimizden beri hiç uyanmadı. Üstü açılmış mı?

ERKEK (*düşünceli*): Hayır.

KADIN: Uyusun. (*İçer.*)

ERKEK: Saçmalamışız deminden beri.

KADIN (*yalvarır gibi*): Baştan başlasak, ne dersin, başarabilir miyiz?

ERKEK: Hiç sanmıyorum.

KADIN: Ben de... Bırak öyleyse, kalsın. Başaramadık. Bilmiyelim. Bilmesek de olur.

ERKEK: Sen değil miydin anlatayım diye çırpınan?

KADIN: Anlattıkça karışıyor. Sana yemin ederim benim hiçbir suçum yok.

ERKEK: Gerçeği saklıyorsun da ondan.

KADIN: Sense basitleştirmek istiyorsun. Görüyorsun ki karmakarışık. Ben yapmıyorum.

ERKEK: Büsbütün karışsın öyleyse... Başımızı döndürünceye kadar.

KADIN: Ben bir şey bilmiyorum.

ERKEK: Demek sormıyacağım.

KADIN: Sorma.

ERKEK: Sormayınca kızıyordun.

KADIN: Ben de şaşırdım.

ERKEK: Tuhaf! Konuşmak istiyen sanki bendim.

KADIN: Sendin elbet. Kendi kendinle konuşmak için getirdin beni evine. Korka korka.

ERKEK: Bunu bildiğim için sormak istememişim.

KADIN: Peki, ben ne oluyorum?

ERKEK: Merak etme, geldiğin gibisin.

KADIN: Hiç işe yaramadı gördün mü?

ERKEK: Yaşantılar dinlemekten oldum olası korkarım.

KADIN: Sonuca bak sadece. Ben bu akşam sokakta kaldım mı, kalmadım mı? Yetsin bu kadarı. Anlattıklarım birbirini tutmuyormuş... Sana ne?

ERKEK: Dönüp dolaşıp benim tutumuma geldin. Merak etmiyordum ben.

KADIN: Merak etmiyor muydun? Çocuğu niçin içeriki odaya yatırdın?

ERKEK (*şaşıırır*): Niçin mi? Niçinmiş peki?

KADIN: Çünkü biz burada yatsaydık... Sen içerde yatacaktın.

ERKEK (*dikkatli*): İçerde yatacaktım.

KADIN: Oysa burası sokak kapısına daha yakın.

ERKEK (*şüpheli*): Daha yakın.

KADIN: Bu minderle sokak kapısı arasında

kimse yok. Sabahleyin birden çıkıp bakıyosun ki... Burada...

(Birinci kattan köpek havlaması gelir. İkisi de bu sese kulak verirler. Havlama durur.)

ERKEK *(alaya vurarak)*: Baskervillerin köpeği. Ne korkunç bir gece!

KADIN: Çok korkunç... Saklamayalım birbirimizden, onun için korktun, değil mi?

ERKEK: Anlıyamıyorum. Aynı şeyleri düşünmemize imkân yok. Elimizden ancak konuşmak gelir, o kadar.

(Köpek havlaması.)

KADIN: Ya sabah olmazsa.

ERKEK: Sorumluluğu üstüme alamam. *(Akortsuz bir sesle uydurma bir şarkıya başlar.)* Sa... bah... ol... maz... sa... sa... bah... *(Böyle söyliyerek dönmeye başlar, döner, döner, sarsılır, sendeler, bir iskemleye tutunmak ister, tutunmaz, yere düşer, ya bayılmış ya sızmıştır. Kadın bir süre ona bakar, gelir, baş ucunda durur, eğilir, dinler, omuzlarından dırter adamı. Erkek kendine gelmez. Bunun üzerine Kadın doğrulur, ayakta sallanır, sonra saçını düzeltir, ani bir*

karar vermiştir. Hızla kapıya gider, ayakkabılarını ve mantosunu giyer, mantosunun yakasını kaldırır, kapıyı yavaşça açar, dışarı çıkar, kapıyı çeker, eli görünür bir süre kapının aralığından. Sonra kaybolur. Erkek doğrulur, kapıya bakar, telaşsızdır, gene uzanır. Kapı açılır, Kadın boynunu bükük, girer. Ayakkabılarını mantosunu çıkarır, terliklerini giyer, kapıyı kapatır, kadehine içki koyar, içer. Erkek'e bakar. O sırada Erkek kımıldanır.)

KADIN: İyi misin?

ERKEK (oturur): Ölmediğime göre iyiyim demektir. Sana bir şey söyleyecektim ama artık söyleyemem.

KADIN: Neden?

ERKEK: Ölürken söylenecek bir sözdü, düşünme girdi, unuttum şimdi.

KADIN: Ne yazık!

ERKEK: Çok! Sen hiç ölen birinin yanında bulundun mu?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Ben bulundum. Ölürken anlarmış insan dünyada mutlu olmanın yolunu. Yaşlı bir kadındı. "Sana mutluluğun sırrını söyleyeceğim, ister misin?" diye sordu. "İsterim," dedim ve kulak kesildim.

KADIN: Ne dedi?

ERKEK: "Söylesem de anlıyamazsın," dedi ve öldü. (*Ayağa kalkar.*) Mikado bilir misin?

KADIN: Nedir o?

ERKEK: Bilmiyor musun?

KADIN: Hayır.

ERKEK: Bir oyun. Çok kolaydır. Hadi oynayalım.

(*Büfenin gözünden naylon bir torba çıkarır. Torbanın içinde renk renk çizgili ince çubuklar vardır. Çubukları çıkarır torbadan, bir elinde demet halinde tutar, sonra bu demeti diklemesine masanın üstüne koyar. Avucunu açınca, çubuklar gelişigüzel birbirleri üstüne düşer, bir yığın olur.*) Yaklaş!

KADIN: Bunlar ne olacak?

ERKEK: Çubukları teker teker toplıyacağız. Bir sen, bir ben.

KADIN: Gene sıra ile demek?

ERKEK: Evet ama bir çubuğu alırken ötekilerini sarsmayacaksın.

KADIN: Anladım, kolaymış, başlayalım.

ERKEK: Dur... (*Çubuklardan birini eline alır, Kadın'a gösterir.*) Bunun adı Mikado, yirmi sayı... (*Başka bir çubuk alır, gösterir.*) Bunun adı Mandarin, on beş sayı... (*Başka bir çubuk alır.*) Bu da Samuray, on sayı... Ötekiler üzerindeki rengin sayısına göre, beş, dört,

üç... Anlıyor musun? Kim daha çok sayı toplarsa, o kazanır. Eğer Mikado ile Mandarin'i ele geçirirsen, çubuk toplamak için onları da kullanabilirsin. Şimdi dikkat et, ben başlıyorum... *(Çubukları toplayıp diklemesine tutar ve yeniden bırakır masanın üstüne. En üstteki çubuğu, ötekileri sarsmadan alır.)* Anladın mı?

KADIN: Anladım. Şimdi sıra bende.

ERKEK: Hayır, öteki çubukları sarsmadan aldıkça sıra değişmez. *(Bir çubuk daha alır.)* Bu da oldu. *(Bir çubuk daha almak için eğilir masanın üzerine.)* Eyvah, Mikado sarsıldı. İşte şimdi sıra sende. *(Konyağından içer.)*

KADIN *(masaya yaklaşır)*: Güzel bir oyun. *(Masanın üzerine eğilir.)*

ERKEK: Önce Mikado'nun üstündeki çubuğu al... Sonra Mikado'yu alırsın.

KADIN *(iki parmağını uzatır)*: Elim titriyor... Ya sarsılırsa Mikado...

ERKEK: Acele etme. Geç benim yerime! Buradan daha kolay alırsın.

KADIN *(Erkek'in yerine geçer, Erkek Kadın'ın yerine, somyenin önüne)*: Mikado yirmi idi, değil mi?

ERKEK: Evet, en değerli sayı.

KADIN: Önce üsttekini... Gel bakayım, gel bakayım, gel... *(Alır.)* Yaşasın. Aldım üsttekini.

ERKEK: Bravo! Şimdi Mikado'yu almağa çalış.
Hadi bakayım!

(Erkek, Kadın'ın oyunla meşgul olmasından yararlanarak sağ elini geriye, somyenin üstünde duran Kadın'ın çantasına uzatır, alır çantayı, arkasına saklar, fakat Kadın görmüştür.)

KADIN (sert): Ver çantamı.

ERKEK (çanta arkasında): Vermiyorum.

KADIN: Ver diyorum sana!

(Masanın çevresinde dönmeye başlarlar.)

KADIN: Hakkın yok buna. Ver çantamı.

(Kadın, Erkek'in üstüne atılır, itiş kakış başlar aralarında, beraberce somyenin üstüne düşerler, Kadın Erkek'in elini ısırır, Erkek bağırır, bırakır çantayı. Kadın nefes nefese, saçı başı darmadağın ayağa kalkar.)

KADIN: Hadi gel oyuna! *(Bir eliyle saçlarını düzeltir.)* Sıra bendeydi. *(Geri geri masaya gelir, bir eli arkasında, öteki eliyle masaya uzanır, bir çubuk daha alır.)* İşte aldım Mikado'yu.

ERKEK (nefes nefesedir): Yirmi sayıdır Mikado...

Şimdi artık öteki elinle Mikado'yu da kullanabilirsin. Bir yardımcı kazandın.

KADIN: Hem elimi hem Mikado'yu.

ERKEK: Hem elini hem Mikado'yu.

KADIN (*bir elinde çanta, bir elinde Mikado, durumsar*): Sen git öteye! (*Erkek geriler.*) Git git... (*Kadın çantayı masaya koyar, Mikado'yu kullanarak bir çubuk daha alır.*) Yaşasın! Bu kaç?

ERKEK: Üç.

KADIN: Neden üç?

ERKEK: Üç renkli de ondan.

KADIN: Git öteye. (*Çubukların üzerine eğilir.*) O çocuk, arkadaşın değildi senin.

ERKEK: Hangi çocuk?

KADIN (*çubuğu almak için uğraşmaktadır*): Elim titriyor da sarsılacak diye korkuyorum. (*Erkek'e*) Ne dedin?

ERKEK: Hangi çocuk diyorum.

KADIN: İlkokuldaki anasız babasız çocuk.

ERKEK: Benim anlattığım.

KADIN: Evet. (*Bir yandan da çubukları almak için uğraşmaktadır.*)

ERKEK (*sinirli*): Kimmiş ya, merak ettim.

KADIN: O kadar merak etme. Sendin.

ERKEK (*bağırır*): Uydur bakalım... Uydur! Hani o benim eziyet ettiğim çocuk... (*Sinirli sinirli güler.*) Sıra arkadaşım... Güleyim bari... (*Ka-*

dın'ın yanına yaklaşır.) Nerden çıkarıyorsun bunu?

KADIN: Dur, dur, dur, dur! (*Aldığı çubuğu gösterir.*) Bu kaç?

ERKEK: Beş.

KADIN: Yaşasın! Şimdi sıra... (*Çubuklardan birine*) Şimdi sıra sende. (*Masaya eğilir.*) O saz benizli çocuk.

ERKEK (*içkisini diker, bitirir*): Uydur bakalım uydurabildiğin kadar. Ben ona benziyor muyum? Baksana bir defa yüzüme. Saz benizli miyim ben?

KADIN: Gözleri cam gibi parlayan çocuk.

ERKEK: Ben değilim, ben değilim, ben değilim.

KADIN: Dur, dur, dur, dur! (*Bir çubuk daha alır.*) Kaç bu?

ERKEK: İki.

KADIN: Yaşasın! Sıramı vermiyeceğim sana. (*Masanın üzerine eğilir.*)

ERKEK: Öldürdü o çocuk kendini.

KADIN (*dikilir*): Sen öldürmüşün onu. Nefret ettiğin şu insanlardan daha baskın çıkmışın kendine karşı. Onların yapamayacağı kötülüğü yapmışın kendine. Sevginin kökünü kazımışın içinde, rahimlerini kazıta kazıta çocuk doğuramayacak duruma gelen kadınlar gibi olmuşun. Sade yalnızlığın için

çalışmışın, büyük duvarlar örmüşün çevre-
ne, ama sonra bir de bakmışın ki duvarların
içinde kimse yok.

ERKEK: Vay! Bunu bana söyleyen sen misin?

KADIN: Benim ya.

ERKEK: Sen? Umutsuzluktan ne yapacağını
bilemeyen sen? (*Bağırır.*) Bana ders verecek
adamın... Söyletme şimdi beni.

KADIN: Ne söyleyebilirsin? Deminden beri
korkun bu, konuşmamdan korkuyordun.
Yok etmişin kendini. Bağırıp çağırman on-
dan. Kendi sesini duymak istiyorsun.

ERKEK: Senin gibi mi yapmalıydım?

KADIN (*şaşkın*): Ben ne yaptım?

ERKEK (*söylemek istediğinden vazgeçmiştir, omuz
silker*): Yani bir şey yapmadığını söylemek
istiyorum.

KADIN: Sen benden daha haksızsın.

ERKEK: Kuruntun o senin.

KADIN: Sade nefretle yaşanmaz.

ERKEK: Susacak mısın sen?

KADIN: Susmayacağım. Saklanma kendinden.

ERKEK: Ne söylemek istiyorsun?

KADIN: Bir tane daha.

ERKEK: Ne imiş o?

KADIN: Seni çaldı sanmışlardı arkadaşların.
Yalan mı?

ERKEK: Neyi?

KADIN: Anlamazlıktan gelme. Sandaldaki çantayı.

ERKEK (*bağırır*): Sandılarsa sandılar... Ben mi sorumluyum bundan? Hergele takımının namussuzluğunu, alçaklığını ben mi yükleneyeceğim şimdi? Onlara da sevgi mi göstereceğim? Saçmalıyorsun. Diyelim anam da bırakmış beni bir eve, gitmiş öldürmüş kendini... Benim suçum mu bu? Utanayım mı bunun için? Söyle diyorum sana! Gördün mü, susuyorsun. Bir eğrilik doğruluk dünyası değil bu, denge dünyası.

KADIN: Sen de nefretinle dengelendiriyorsun dünyayı, öyle mi?

ERKEK: Evet, herkesten nefret ediyorum. Kimseyi sevmiyorum, kimseye de saygım yok. Sevginin, saygının Tanrı belasını versin. Anası da, babası da, okulu da, öğretmeni de yerin dibine batsın. Kutsal bir şey tanımıyorum. Daha diyeceğin bir şey var mı? (*Sesini daha da yükseltir.*) Bar bar bağıyorum işte, kendi sesimi duyuyorum. Hey... bak, bu benim sesim. Sen de duyuyorsun. Demek bir insan var bu evin içinde. Diyorum ki, bu dünyadan iğreniyorum.

KADIN: Zorla bağıryorsun. Nefretinin bü-

yüklüğüne inandırmak istiyorsun çünkü kendini.

ERKEK: Senin inanmaman beni değiştirmez.

KADIN: Kendin de inanmıyorsun. Korkmandan belli.

ERKEK: Hiçlikten korkmaz insan.

KADIN: Kendi başına konuşuyorsun da ondan hiçlik sanıyorsun dünyayı.

ERKEK: Bu yalnız benim suçum değil.

KADIN: "Dünya ile arandaki savaşta dünyaya yardım et."

ERKEK: Kitap gibi konuşuyorsun.

KADIN: Konuşuyoruz, konuştukça sığınacaksın bana.

ERKEK (*kahkaha ile güler*): Sana mı sığınacağım?

KADIN (*tiksindiğini gösteren bir yüzle*): Evet, benim sana sığındığım gibi. Kabalığın da korkaklıktan.

ERKEK (*gülmesi sürer*): Sığınacak olsam... Sana sığınmam herhalde... (*Durur.*)

KADIN: Bitir sözünü. Kız mıyorum. Kız mıyacağım artık hiçbir sözüne.

ERKEK: Nerende korursun beni?

KADIN (*sözün sonu nereye varacak diye meraklıdır*): Anlamadım.

ERKEK: Çantana sokar mısın sözgelişi?

KADIN (*çantasına bakar, sonra başını kaldırır*):

Ben bir defalık bir sığınmadan söz ediyorum. İnsanı değiştirip bırakan bir sığınmadan.

ERKEK: Buradan değişip mi gitmek istiyorsun?

KADIN (*mahzun*): Hayır.

ERKEK: Ver öyleyse çantanı. (*Uzanır.*)

KADIN (*geriler*): Benim çantam o.

ERKEK (*parmağının ucu ile kendine dokunur*):

Bu da benim, ben. İkimiz de kendi malımız üzerinde özgürüz.

KADIN: Öyle olsaydı merak etmezdin çantayı, almak için direnmezdin.

ERKEK: Hiç kimseyi yolundan çevirmek istemem.

KADIN (*gergin*): Benim yolum... (*Dalar.*)

ERKEK (*kendine ve Kadın'a acele içki koyar*): Biz oyunumuza bakalım. Tek başına oynanmaz bu oyun. Sıra bana da gelecek elbet. Ne kadar dikkatli olursan ol, çubuklardan birini sarsıvereceksin. (*İçer.*) Şerefine!

KADIN: Şerefine!

(*İçer.*)

ERKEK: Ne acı değil mi?

KADIN: Konyak mı?

ERKEK: Hayır, sırayı kaybetmek. Senin sıran değildi beni uyarmak.

KADIN: Sabaha kadar vaktimiz var daha.

ERKEK: Oynayalım.

KADIN: Ben sevdim Mikado'yu. Güzel bir oyun. Sıra sana da gelsin.

ERKEK: Bekliyorum. Hadi bakalım.

KADIN (*masaya eğilir, bir çubuk daha alır*): Samuray değil mi bu?

ERKEK: Bravo, bravo, bravo! On sayıdır Samuray. (*Kadın yeniden masaya eğilirken Erkek kütüphaneden bir kitap alır, sayfalarını karıştırıp bir sayfada durur, okur*) "Onuruna dokunulmuş bir Samuray gibi kendini öldürdü."

KADIN: Nedir Samuray?

ERKEK: Eski Japon silâhşörlerine verilen ad.

KADIN: Ver o kitabı bakayım. (*Erkek kitabı uzatır. Kadın, açık duran sayfada Erkek'in okuduğu satırı arar bulur, mırıldanarak okur*) "Onuruna dokunulmuş bir Samuray..." (*Başını kaldırır*) Bunun anlamını biliyor musun?

ERKEK: Evet.

KADIN: Kimseyi yolundan çevirmek istemezsin, değil mi?

ERKEK: Hayır.

KADIN: Saat kaç?

ERKEK (*duvardaki saate bakar*): Saat durmuş, çoktan.

KADIN: Saat durmuş, arada bir aşağıda köpek havlıyor. Ne yapacağız şimdi?

ERKEK: Sen delisin belki de.

KADIN: Emin misin?

ERKEK: Ya da korkağın birisin.

KADIN: Nasıl anladın? Nerden anladın?

ERKEK: Deli olmasan, korkak olmasan...

KADIN: Senin gibi kendimi öldürürdüm, değil mi?

ERKEK: Ben kendimi öldürmedim. Böyle bir niyetim de yok.

KADIN: Ama ben kendimi öldüremeyince teyzemi öldürdüm. (*Gülmeye başlar.*)

ERKEK: Atma şimdi... O senin teyzen değildi ki... Demin anlattığın kadın... İkinci kocanın teyzesiydi.

KADIN: İnsan yalnız ikinci kocasının teyzesini mi öldürür, kendi teyzesini öldüremez mi?

ERKEK: Sen aklından geçenleri olmuş sanıyorsun. Devam et oyuna.

KADIN: Samuray kaçtı?

ERKEK: On.

KADIN (*çubukları sayar*): Epey kazanmışım. Yirmi, on daha otuz... Üç daha...

ERKEK (*Alaylı*): Ne ile öldürdün peki?

KADIN: Otuz üç... Tabanca ile.

ERKEK: Çantandaki tabanca ile mi?

KADIN: Üç daha... Evet.

ERKEK: Oyuncak tabanca olmasın?

KADIN: Oyuncak olduğuna inansaydın almaya kalkar mıydın? (*Çantasını açar, içinden tabancayı çıkarır.*) Gel kokla, hâlâ barut kokuyor, gel!

ERKEK (*yaklaşır*): Bakayım.

KADIN: Kapmak yok ama.

ERKEK: Peki, yok.

KADIN (*tabancayı iki eliyle sıkı sıkı tutar*): Ellerini arkaya al! (*Erkek, Kadın'ın dediğini yapar.*) Gel şimdi... Yaklaş, yaklaş... (*Erkek burnunu tabancanın namlusuna yaklaştırır.*) Bom! (*Erkek sıçrar.*) Korkak olan kimmiş? (*Kahkahalarla güler, Erkek de güler.*) Barut kokuyor mu?

ERKEK: Bir daha koklıyayım.

KADIN (*tabancayı çantasının içine atar*): Burnun koku almıyor. (*İçkisini bitirir, kadehi Erkek'e uzatır.*) Konyak ver!

ERKEK (*elinde konyak şişesi ile sallanarak gelir*): Hiçbir sözüne inanmayacağım. İsteddiğini anlat.

KADIN: Sıra bende değil ki...

ERKEK (*konyak verir, kendi de alır*): Bende mi?

KADIN: Sende.

(*Bir sessizlik*)

ERKEK: Ne saçma, değil mi?

KADIN: Çok saçma. (*Başını önüne eğer, belki ağlıyordur.*)

(*Bir sessizlik*)

ERKEK: İsteddiği kadar saçma olsun... (*Kadın'a bakar.*) Benim senden farkım bu. Kendimi taşa çevirdim ama yaşıyorum.

KADIN: Ben hep mutluydum, sen hep mutsuzmuşun.

ERKEK (*ilgisizce*): Biraz da mutsuzluğu dene!

KADIN (*Erkek'in yanına gider*): Gözlerimin içine bak da söyle!

ERKEK (*alaya vurur*): Gözlerinin içinde bir deniz görüyorum.

KADIN: Kendim için değil, senin için yalvarıyorum. Alayı bırak. Bana yol gösterdin, değil mi? Belki de ilk defa yapıyorsun bunu. Korkma, bir adım daha at. Korkma!

ERKEK (*Mikado'nun çubuklarını gösterir*): Kaç sayı toplıyabildin?

KADIN: Sayayım. (*Saymaya başlar.*)

ERKEK: Sen ciddiye alıyorsun, ben ciddiye almıyorum. Aramızdaki fark bu.

KADIN: Kırk iki... Ben bir fark göremiyorum... Kırk beş...

ERKEK (*gülmeye başlar*): Doğum sancısı çek-

mekle doğum sancısı çekiyor gibi yapmak bir, öyle mi?

KADIN (*yumuşak*): Bar bar bağırman sancıdan mıydı sanki? Başkaldırmanın nedenlerini eşelesek, ne bulacağız altında... Hiç.

ERKEK: Beni zayıflatamazsın, boşuna uğraşma.

KADIN: O yaşlı kadın ölürken sana ne diyecekti, biliyor musun?

ERKEK: Mutluluğun yolunu öğretecekti. Ama anladı ise bile o da ölürken anladı. Benim işime yaramaz. Belki ben de ölürken anlarım.

KADIN: Ben sana söyleyebilirim.

ERKEK (*korkmuş gibi yapar, alayla*): Yoksa ölmek üzere misin?

KADIN: Hayır... Daha değil...

ERKEK: Kendine söylesen...?

KADIN: Ben sadece çaresizlikten bunaldım. Anlıyamadım ne olup bittiğini. Ama güzel bir şeydi doğrusu.

ERKEK: İnandırmak istiyorsun beni.

KADIN: İlk defa korkuyorum da ondan.

(*Aşağı katta köpek havlaması gelir. Erkek birden Kadın'a bakar, Kadın kapıya bakar, kapı zili çalınır.*)

ERKEK (şaşkın): Bu saatte?

(Erkek kapıya gider, aşağı kapıyı açacak otomatik düğmesine basar, sonra daire kapısını açar, dışarı çıkar, dışardan kapar kapıyı. Aşağıdan ayak sesleri, sonra konuşmalar duyulur. Gelenler yukarı kata çıkarlar. Köpek havlaması durur. Erkek içeri girer, kapıyı kapatır.)

ERKEK: Yukarı kattakiler... Anahtarlarını düşürmüşler, kalmışlar sokakta... Onun için bizim zili çalmışlar... Herifçioğlu, apartıman kapıcısı yerine koyuyor beni. Nerden bilir uyumadığımı?... Karısı koluna girmiş, çıkarıyordu merdivenlerden.

KADIN: Sokakta kalanlara yardım etmekmiş senin kaderin bu gece.

ERKEK: Düğündelermiş... Şimdi dedikoduya başlamışlardır yukarda... Herif hem yıkılır sağa sola hem de birtakım sululuklar yapar... Bu gece onların işi iş, der gelinle güvey için... Pis pis sırtır... Bok vardı sanki düğünde? *(Taklit)* Mutlu bir damat... Yüzünde tatlı bir gülümseme... Sanki mutluluğun yüzünden okunması şartmış gibi... Aptala dönmüştür enayi... Kutlamak için elini sıkanları hep aynı gülümseme ile karşılar...

Hele gelin hele gelin... Sana yemin ederim, daha bu geceden başlamıştır yasaklara... *(Taklit)* "Çok içme cicim... Bırak o bardağı... Cigara paketini de at... Hah aferin... Beni seviyor musun?" Yasak komazsa sevgisini anlatamaz çünkü. Davetliler de bu göz yaşartıcı mutluluk sahnesini seyrederken kendilerinden geçerler... Başlar bir yana yatar, bakışlar derinleşir, ağız yayılır... Hele şu yukardaki kaçakçı ne dalkavukluklar yapmıştır kim bilir! Ama yarın öbür gün ayrılma tanığı olarak mahkemeye gideceğine kalıbı mı basarım... *(Masaya gidip kadehini doldurur. Kadın adamakıllı sarhoş olmuştur, adamın konuşmasını çok fazla bir ciddiyetle dinlemektedir, onun her coşuşunda ayağa kalkıp oturur.)* Sonra da kutsal aile sözünü dillerinden düşürmezler... *(Taklit)* Yıkıcılıktır efendim. Ulan sen kendin bir yıkıntısın be! Yok gelenekler varmış, töreler varmış, kutsal kurumlar varmış... Onlar Mikado'nun çöpleri senin için... *(Oyunun taklidini yapar)* "Dur, ahlak sarsıldı, sıra bende... Bak, geleneği sarsmadan yirmi sayıyı iki parmağımın ucu ile alıvereceğim... *(Başka bir sesle)* "Dur, sarstın geleneği, sıra bende... Şu kutsal kurumlardan birini elime geçirsem işim iştir, ha babam toplarım artık..

Oldu bravo!" (*Başka bir sesle*) "Benim gözüm Samuray'da azizim... Çaktırmadan elime geçirdim mi, yaşadım demektir." Oyun oynuyorlar, kumar oynuyorlar be! (*Masaya gider, elinin tersi ile Mikado'nun çöplerini dar-madağın eder.*) Belanızı versin! (*Sonra başını yukarı kaldırır.*) Hey tefeci! Hey dalkavuk! Duyuyor musun beni? Karının koynunda horlamağa mı başladın yoksa? Ayı, sen kış uykusuna yatsaydın daha iyi ederdin, başımız dinlenirdi... (*Kadın'a*) Ne bakıyorsun suratıma? İçsene konyağını... Hadi! (*Diker, Kadın da içer.*)

KADIN: Ne güzelmiş içki içmek... (*Sallanarak ve gülerek*) Alışık değilim ben...

ERKEK: Sanki ben anamın karnında alıştım...

KADIN: Her gece mi böyle içiyorsun?

ERKEK: Hem gündüz hem gece böyle içiyorum. Daha diyeceğin var mı? (*Eski bir tango-yu söylemeye başlar.*) Suuunaaa... bakışlarının esiriyim her zaman... (*Kadın'a*) Onlar düğü-ne giderler de biz gidemez miyiz? Gel, dans edelim seninle... Sayalım ki düğündeyiz... Ben karşıdan seni dansa kaldırmaya geliyorum... Pozunu takın... Hem farkındasın hem de farkında değilmiş gibi yapacaksın... (*Kadın onun dediği pozu alır. Erkek sahnenin*

bir ucundan bir dans müziği söyliyerek ve dans ederek Kadın'a yaklaşır.) Dans edebilir miyiz efendim?

KADIN: Canım bunlar eski moda âdetler... Şimdi kimse böyle yapmıyor... Git yerine. *(Erkek kendi köşesine döner. Bu sefer Kadın onun yanına gelir ve çok samimi bir davranışla adamın boynuna sarılır, dansa başlarlar. Bir yandan da söylerler.)*

ERKEK *(başını yukarı kaldırır, bağıra bağıra):* Suuuunaaaa...

KADIN *(gülmekten kırılır, bırakır adamı):* Bağırma, yeter artık...

ERKEK: Gel içelim...

KADIN: Çok içtik...

ERKEK: İçmeyip ne yapacağız... Hayyam ne diyor biliyor musun? Ben öyle her gün içmem diyor. Salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi, bir de pazar ile pazartesi günleri içerim diyor.

KADIN *(gülmekten bayılır):* Salı, çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi, bir de efendim pazar, pazartesi... Öyle her gün içmem.

ERKEK *(dili dolaşarak):* Hayır, her gün içilmez... Salı, salı gecesi, çarşamba, çarşamba gecesi... Perşembe...

KADIN: Perşembe gecesi, cuma günü, cuma

gecesi... Her gün her gece olmaz...

ERKEK (*ciddileşir, Kadın'ın burnuna kadar sokularak*): İçmeyip de bir sürü martaval mı dinliyeyim? (*Taklit*) Özgürlük dünyası, haklar ve disiplinler rejimi, milli bünye... Kime yutturursun be? Her şey benden gizli olup bitiyor. Ülkenin yönetimi, dünyanın yönetimi... Hepsi benden gizli. Milyonlarca hesaplanan bir yok etme planı içinde ben sadece bir tek sayıyım... Bir ad bile değil... Nasıl olsa ölecekmişim... Sen karışamazsın ona... Yarın sinemaya gitmek istiyorum ben, bata çıka karda dolaşmak istiyorum, daha diyeceğin var mı? Nefret etmek için yaşamak istiyorum, nefret ettiklerimin gözlerinin içine bakarak yaşamak istiyorum. Onun için de içiyorum işte. İçmeden kimseye katlanamıyorum. Sevdiklerime de katlanamıyorum.

KADIN: Ver öyleyse bir konyak.

ERKEK: Sen bana ver.

KADIN (*konyak şişesini alır, kendine ve Erkek'e koyar*): Sonunu anlıyamadım.

ERKEK: Kendi kendime konuşuyordum.

KADIN: Sevdiklerime, dedin. Sevdiklerine ne olmuş bakayım?

ERKEK: Ağzımdan böyle bir söz çıktı diye, sevgi ile aramda bir bağ kuracağını sanıyor-

sun... Başım dönüyor... Bak, senin de sev-
diklerin varmış diyeceksin... Sallanıyorum...
Nerdeyse çift görecekim seni...

KADIN: Ben seni çift görmeye başladım bile.
Hem deminki gibisin hem başka türlü. İki başın var, birinin yüzü asık, birinin yüzü
gülümsüyor gibi. Bir bakıyorum, bir olmuş
bu iki baş, bir bakıyorum ayrılmış birbirin-
den. Dur kuzum, dur! Başımı döndürüyor-
sun.

ERKEK: Ben sallanmıyorum, sallanan sensin.
Ama birimizden biri sallandı mı, ikimiz de
çift görmeye başlarız.

KADIN: İkimiz de sallanırsak?

ERKEK: Tek görürüz o zaman.

KADIN: Hadi ikimiz de sallanalım. Soldan!
(İkisi de başlarını aynı yandan sallamağa başlar-
lar.) Ne güzel! Şimdi sen sağdan başla, ben
soldan başlayayım. (Başlarını ters yönden sal-
lamaya başlarlar.) Şimdi de bir öyle yapalım,
bir böyle. (Dediği gibi yaparlar.) Tek çift, tek
çift...

ERKEK: Bırakalım bu oyunu, içkiden daha sar-
hoş ediyor.

KADIN: Ben hiç sarhoş olmadım.

ERKEK: Şimdiye kadar mı demek istiyorsun,
yoksa bu gece mi?

KADIN: Bilmem, o kadar karışık soruları hiç anlamam.

ERKEK (*gelip Kadın'ın yanında durur*): Söz vermiştin, neden hatırlatmadın?

KADIN: Neyi?

ERKEK: Yazı mı, tuşa mı atacaktık hani? Sevişmek için.

KADIN: Daha sabaha çok var, acele etme.

ERKEK: Başka yapacak bir şey kalmadı.

KADIN: Bir şey kalmadı mı? Ne yazık! Hani anlatacaktık? Bu kadar mıydı bizim yaşantımız? Tek bir geceyi bile doldurmadı demek. Oysa ne çok sanıyordum ben. Ne çok sevdim... Ne kadar çok mutlu oldum! (*Gözleri yaşlanır.*) Bir geceyi bile doldurmuyormuş meğer... Sen yat artık, uyu! Ben de içeri geçeyim. Belki sen uyurken giderim, gideriz. Şimdiden vedalaşalım. (*Ayağa kalkar.*) Allahısmarladık. Bitti artık.

ERKEK: Daha bitmedi. (*Kısık bir sesle*) Sana bir sır vereceğim. Ama yemin et sende kalacağına.

KADIN: Yemin ederim. O sır benimle toprağa girecektir, emin olabilirsin.

ERKEK: Ben toprağa girmesini değil, sende kalmasını istiyorum, canlı canlı.

KADIN: Onu ben mi yaşatacağım?

ERKEK: Evet, çünkü seninle yaşayabilir ancak.

KADIN: Sırrını öğrenebilir miyim?

ERKEK: Anlamıyacaksın diye korkuyorum.

KADIN: Nerden biliyorsun anlamıyacağımı?

ERKEK: Çünkü benim sırrım değil o, senin sırrın.

KADIN: Ben sırrımı yok edeceğim.

ERKEK: Sırrının ne olduğunu bilmiyorsun ki yok edesin.

KADIN (*alaylı*): Anlat da öğreneyim.

ERKEK: Yok edebileceğin hiçbir şey yok elinde. Oysa var sanıyorsun sen. Bir düş bu, zavallı bir düş.

KADIN: Beni şaşırtamazsın.

ERKEK: Sen hiç uzun uzun aynada yüzüne baktın mı?

KADIN: Bakmışımdır, ben kadınıam.

ERKEK: Öyle değil... (*Hızla duvardaki aynayı alır, Kadın'ın yanına gelir, yüzüne tutar aynayı.*) Bak, iyi bak, daha yakından bak! Gözlerin, kirpiklerin... İyi bak! Kaşların... Dudakların... Şu ağız, şu çene... Yakından bak, iyi bak! Alnına bak bir de! Şimdi hepsine birden bakmaya çalış. Nasıl dağılıyor, gidiyorlar, görüyor musun? Birbirlerinden uzaklaşıyorlar, hepsi bir yana çekiyor, başka başka başlara gidiyorlar... İyi bak! Bu gözler senin

gözlerin mi artık? Bu kaşlar senin mi? Bu güzel dudaklar senin mi? Değil. Bu ağız, tanı-mıyorsun artık, başkasının ağzı o... Bu yüz, başkasının yüzü... Şu tararken okşadığın saçlara sür elini hele sür... (*Kadın elini saçlarına götürür.*) Diken gibi batıyor eline, değil mi? Söyle, batıyor, değil mi? (*Kadın aynayı iter, Erkek'e bakar.*) Korktun kendinden. Oysa saçlarını severdin, gözlerini severdin. Aynada sevmek için dudaklarını açıp kapatırdın. Bundan sonra ayık kafa ile bakma hiçbirine. Onlar senin değil ki yok edesin.

KADIN: Sarhoş değilsin sen. (*Ağır ağır üstüne yürür adamın.*) Yalandan sallanıyorsun yürürken. Yalandan bağıríyorsun... (*Sesini yükseltir.*) Yalandan kızíyorsun. Yalandan yalandan yalandan. Bir tasarın var, adım adım uyguluyorsun o tasarıyı. Bütün sözlerin, bütün davranışların hesaplı. Kısıkvrak bağlamak istiyorsun beni. Pişman etmek istiyorsun. Caydırmak istiyorsun. Yık-mak istiyorsun beni. Değmez, diyorsun bana, senin olmayan şeyler için değmez. Niçin, beni sevmediğın halde niçin kurtarmak istiyorsun? Dünyayı ve kendimi kötülersem dünyanın ve kendimin üstüne çıkacağım, öyle mi? Senin hesabın bu, tasarın bu. Unutma

ki, senin iğrendiğin dünyanın içinde ben de varım. Herkesten nefret ettiğin gibi benden nefret et, çekil yolumdan benim. Kendin için yapamadığını bende mi başarmak istiyorsun? Kendinden umut kesmişsin, beni mi doğrulamak istiyorsun? Sen mi yapıyorsun bütün bunları? Bak, saçlarıma sürüyorum ellerimi, benim saçlarım bunlar, yumuşacık, hiç de diken gibi değil. Gözlerim, kaşlarım, hepsi benim. Bu beden benim. Onlara ben hükmederim, ben. İstediğimi yaparım. Anlıyor musun? Başkasının değil hiçbiri. Şeytan olsan kandıramazsın, yabancı düşüremezsın beni kendimden. (*Çocuğun yattığı odanın kapısını açar.*) Gel buraya! (*Erkek sallana sallana gelir.*) Bak içeri! Bak şuraya, yatana! Sensin o. Bırakılmış bir çocuksun sen! Bütün gücünü, cesaretini, bencilliğini burdan alıyorsun. Herkesten daha sağlamsın. O da senin gibi olacak, benim gibi değil. Zayıf değil, zavallı değil, yumuşak değil. Engel olma bana, engel olma! (*Birden tıkanır, hıçkırığa hıçkırığa ağlamağa başlar.*)

ERKEK: Beni değiştirirken kendini soktuğun şu duruma bak! (*Bir süre odada dolaştıktan ve Kadın'ın ağlamasının bitmesinden sonra*) Sen nesen biliyor musun? Rastgele bir yersin,

olayların itişip kakışması içinde bir an dengelenivermiş bir yer. Hiç büyütme kendini.

KADIN (*sarhoşluktan sallanarak*): Bir daha söyle, bir daha söyle!

ERKEK (*kadın'a bir tokat atar*): Anlamadan dinle!

KADIN (*yanağını oğuşturur*): Acıdı.

ERKEK: Vurdum da ondan. Bir sonuçsun sen, sonucun alacağı öç yoktur.

KADIN: Ben kimseden öç almak istemiyorum.

ERKEK: Kendini insan yerine koymadığın bundan belli. Gel buraya! Şu kapıdan içerisini bir de ben sana göstereyim. (*Kadın'ı kolundan tutup çeker, odayı gösterir.*) Bak şu denize! Bir yığın dalganın çarpışmasından bir düzlük oluvermiş orta yerde, gördün mü? Sakin, uyuyor. Kendini yok edemez, ortadan kalkmak onun elinde değil. (*Bırakır Kadın'ın kolunu.*) Çek kapıyı! Kendimizi var edemediğimiz için yok ediyoruz.

KADIN (*merakla adama bakarak odanın kapısını çeker*): Seni tanıyamıyorum.

ERKEK: Sanki geldiğin zaman tanıyordun!

KADIN (*somyeye doğru yürür*): Birden bir yorgunluk çöktü üstüme. Ne oluyor bana? (*Yavaş yavaş somyeye uzanır, yüzükoyun.*) Yatayım biraz... Uyku bu. Ne güzel bir uyku! (*Başını hafiften kaldırır, gözleri kapalıdır.*) Ne olursun

konuş biraz! Ne güzel geliyor sesin. Ta uzaklardan, derinlerden geliyor. Niçin sustun?

ERKEK: Mumya yapmasını bilir misin?

KADIN (*uykulu*): Anlamadım.

ERKEK (*sesini yükselterek*): Mumya yapmasını bilir misin diye soruyorum.

KADIN: Ne mumyası?

ERKEK: Mısır mumyası.

KADIN: Hayır.

ERKEK: Lakerda yapmasını?

KADIN: *Neden sordun?* Hayır dedim ya.

ERKEK: İkişi aynıdır. Önce bağırsaklar çıkacak, kan bol su ile temizlenecek. Ondan sonra basacaksın tuzu... (*Esner.*)

KADIN: Uyumak istiyorum.

ERKEK (*esner*): Bir kedimiz vardı, ciğerden başka bir şey yemezdi. Karım hastahanedeyken kediye bakmak işi bana düştü... Fırsat bu fırsat dedim, ciğerden başka yemeklere alıştırmak istedim kediye. Ekmek verdim yemedi, yumurta verdim yemedi, makama verdim yemedi. Aç bıraktım ben de, aç kalsın, ekmeğe alışır diye düşündüm. Alışmak şöyle dursun canavarlaştı o uysal kedi. Üstüme saldırmağa başladı, kapı dışarı zor attım. Korkunç bir sesle bağıırıyor, kendini bütün ağırlığı ile kapıya vuruyordu. Korktum doğrusu, hiç

unutmam. Yenildim sonunda, küçük bir ke-diye yenildim. İsteddiğini yaptım onun. *(Bir iskemleye oturur.)* Bir de köpeğimiz vardı, beni ölümden kurtarmıştı. Topal bir köpek... Havuza düşmüştüm. *(Konyak şişesini alır, ışı-ğa tutarak bakar, içki kalmamıştır içinde. Şişeyi masaya bırakır.)* Kalmamış. *(Seyirciye)* Mutlu-luk nedir diye sorsanız bana, kaşıntıdır de-rim. Bir gün az kaldı mutlu oluyordum. Bir sancı saplandı belime, kıvrana kıvrana yata-ğa düştüm. Böbrek taşı imiş. Sancıdan ölece-ğim. Sabaha karşı idi, doktor geldi, morfin yaptı. Derdemez o korkunç sancı kesiliver-di, çok güzel bir dünya başladı birdenbire... İnanamıyordum... Mutlu idim, tam anlamı ile mutlu... Mutluluğumu doya doya tat-mak istiyordum... Ama o ara, kulağımın ar-kası kaşındı azıcık. Şöyle sinek ısırması gibi. Bense kolumu kıpırdatmak istemiyordum, mutluluğuma ara vermemek için. Ama o ka-şıntı bozuyordu mutluluğumu. Çaresiz kal-dırdım kolumu, kulağımın arkasını kaşıdım, tam olsun mutluluğum diye. Kolumu gene yanıma uzattım. Biraz sonra... Biraz sonra gene o kaşıntı. Kaşıdım, biraz sonra gene. Gene kaşıdım. Bitmedi, bitmedi namussuz kaşıntı, iğneledi durdu ve berbat etti mut-

luluğumu. O günden beri, ne zaman şöyle mutluluğa benzer bir şey duyacak olsam, bakalım bunun kaşıntısı nerden başlayacak diye beklerim. Beklediğim de gelir başıma.

KADIN (*yattığı yerden telaşla doğrulur*): Sabah oldu mu?

ERKEK: Hayır.

KADIN: Olacağı da yok. Ben gidiyorum.

ERKEK: Kal daha, bekle. Çocukları karanlıkta uyandırmamalı. Bu odanın penceresi yok ama sabah olurken elektriği kapatırız, bakarsın ki bir mavilik dolmuş içeri, deniz dibi gibi. Sanki duvarlardan süzülüp girmiştir gün mavisini. İçimizi de kaplar bakarsın. Beklemeli maviliği. Acele etme!

KADIN (*çantasını alır, sonra bırakır*): Aynayı ver bana! (*Erkek aynayı getirir. Kadın yüzünü inceler aynada.*) Deminki gibi değil.

ERKEK: Beni karanlıkta uyandırmışlardı. İlk anım o karanlıktır. Sonra ne oldu biliyor musun? Yıllarca maviliği seçemedim o yüzden, sabahları.

KADIN: Bir düş gördüm. Yatağa yatmışım, okul arkadaşlarım çevremi almışlar, hepsi birer hikâye anlatıyordu. Ama ne güzel hikâyeler... Bitmesin istiyordum. Karalar giymiş bir adam da elimden çekip duruyor, "Oldu artık

bitti, yürü!" diyor. Arkadaşlarım acıyorlardı bana, "Bitmedi ki..." diyorlardı. Yalvarıyordum o adama, "Daha anlatıyorlar, görmüyor musunuz, hepsi anlatsın, sonra gelirim," diyordum. "Boş yere uzatıyorsun," diyordu o adam, "Yürü!" Öyle korktum ki...

ERKEK: Ben de bir zamanlar bir düş görmüş-tüm; önümde güzel bir bahçe vardı, koyu yeşil çiçeklere gömülü bir bahçe. Ben sanki bu bahçenin içindeydim ama bahçeye girecek yolu bir türlü bulamıyordum. Bahçenin içindeyken, bahçenin dışında kalmış olmanın sıkıntısını çekiyordum. Ne sıkıntı, ne sıkıntı...

(Bu sırada duvar saati işlemeye başlar. İkisi de görürler bunu.)

KADIN: Durmamış mıydı bu saat?

ERKEK: Evet, durmuştu.

KADIN: Kendiliğinden demek...

ERKEK: İşlemeye başladı.

(Bir sessizlik. Saatin işlediği duyulur.)

KADIN: Ben kaçta gelmiştim buraya?

ERKEK *(düşünür)*: Bilmem.

KADIN: Nerede bulmuşsun beni?

ERKEK: Nerede mi? (*Başını kaşır.*) Çok sarhoş-
tum, hatırlıyamıyorum.

(*Bir sessizlik*)

KADIN: Çocuk içerde mi?

ERKEK: İçerde.

KADIN: Uyanmadı mı?

ERKEK: Uyanmadı.

(*Bir sessizlik*)

KADIN: Uyumuşum ben.

ERKEK: Evet.

KADIN: Bütün gece mi?

ERKEK: Bilmem.

KADIN (*ayağa kalkar*): Gideyim artık.

ERKEK: Bekle, bekle! Maviliği bekliyelim. Ner-
deyse başlayacak... Kapatayım elektriği. (*Kal-
kar, elektriği kapar. Sahne kararmaz, alaca renkte-
dir ve perdenin sonuna doğru ağır ağır mavileşir.*)

KADIN: Mikado'nun çöpleri dağılmış yerlere,
gitmeden toplıyayım da torbasına koyayım
hepsini. (*Eğilir, bir bir toplamağa başlar çubuk-
ları.*) Ben hiçbir şey seçmedim bugüne kadar,
kendimden hiçbir şey yapmadım, kendim
olmadım hiç. (*Düş görüyor gibidir.*) Ya sokak
başında buldum kendimi ya tanımadığım

bir evde. Ama hep mutluydum, ne olduğunu bilmeden mutluydum, mutluluktan benim görevim. Beni ya zorla uzaklaştırdılar içlerinden ya da nedenini söylemeden çağırdılar yanlarına. Değişmedim hiç, okşandığım zaman da, itildiğim zaman da hep aynı kaldım. Kör şeytanın işi idi beni sevindirmek, ağlatmak. Var olmam başkalarının istemine bağlı kaldı hep. Ama bir defa, yalnız bir defa kendim olmak istedim. Dün akşam istedim bunu. Babam ne derdi biliyor musun?

ERKEK: Biliyorum.

KADIN: Demek söyledim sana.

ERKEK: Söyledin.

KADIN (*Mikado'nun çöplerini toplamıştır, hepsini bir araya getirir, ayağa kalkar, çubukları torbanın içine koyar*): Bu iş de bitti. Ben kazandım oyunda, değil mi?

ERKEK: Bana sıra gelmedi ki...

KADIN: Bana sıra geldiyse mutlaka sana da gelmiştir. Çünkü bu oyun tek başına oynanmaz. (*Adamın yanına gelir.*) İkimiz de kazandık.

ERKEK: Bak, bak! Mavilik girmeye başladı orada, görüyor musun?

(*İkisi de odaya dolan maviliği seyrederek.*)

KADIN: Ne güzel! Sen de seviyor musun?

ERKEK: Bu saatlerde sızmış olurdum ben. Sabaha karşı ihtiyarladığımı bilmek istemem.

KADIN: Hiç görmedin mi bu maviliği?

ERKEK: Hayır, düşündüm.

KADIN: Sana teşekkür ederim.

ERKEK: İşin kötüsü konyak bitti. Anlaşılan depo etmek lazım bundan sonra... Neden dersen, karlı bir sabah konyak içip sokağa çıkmaktan daha güzel bir şey yoktur dünyada. Bir ozan arkadaşımla çok gençken yapmıştık o işi. Bir dostumuzun evinde sabaha kadar oturmuştuk, sabahleyin ev sahibi bir şişe konyak koydu önümüze, içebilir misiniz, dedi. Aklının ucundan geçirmiyordu içebileceğimizi. Biz de geçirmiyorduk doğrusu. Şaka için doldurduk bardaklarımızı. Şaka da olsa orada duramazdık artık. Çünkü bardaklar bizi bekliyordu. Şaka gibi içtik. Hiç unutmam, cennet gibi idi dünya. Sonra vurduk karlı sokaklara...

(Kadın ayaklarının ucuna basarak içeriki odaya geçer. Erkek bir süre onun arkasından bakar. Sonra somyeye gider uzanır. Kadın'ın çantasını başının altına koyar. Uyur.)

Yayın No 2066

Açık hava 3

Mikado'nun Çöpleri
Melih Cevdet Anday

Yayına Hazırlayan: Sevengiil Sönmez

Kapak Tasarımı: Kardelen Akçam

Sayfa Tasarımı: Gelengül Erkara

Düzeltilen: Devrim Çakır

© 2014, Melih Cevdet Anday

• 2021, bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınlarına aittir.

1. Basım: Eylül 2021

2. Basım: Aralık 2021

ISBN 978-605-185-642-1

Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Matbaa Sertifika No: 45099

Çiftehavuzlar Yolu

Acar Sanayi Sitesi No: 8

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23

Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15

Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 34 20-21

Faks: (212) 512 33 76

e-posta: info@everestyayinlari.com

www.everestyayinlari.com

www.twitter.com/everestkitap

facebook.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınlarının tescilli
markasıdır.

3.

Melih Cevdet Anday, *Mikado'nun Çöpleri*'nde bir kış gecesi karşılaşan bir kadınla bir erkeği çıkarır sahneye. Erkek, kadını bir sokakta, kucağında çocuğuyla beklerken görür ve kalacak yeri olmadığını anlayınca alıp evine götürür. Her ikisi de konuşma ihtiyacındadır ve yaşam karşısındaki tutumların, kadın ve erkek hallerinin çatışma ve uzlaşmalarıyla ölümlü diyalogları şafak sökene dek sürer. *Mikado'nun Çöpleri* ilk olarak 1967-68 sezonunda Kent Tiyatrosunda sergilendi. Şu an İstanbul Şehir Tiyatrolarının bir parçası olan Kent Tiyatrosunda belki bir gün bu oyunu seyredebilirsiniz de.

EVEREST

www.everestyayinlari.com

[f/everestyayinlari](https://www.facebook.com/everestyayinlari)

[i/everestkitap](https://www.instagram.com/everestkitap)

[@everestyayinlari](https://www.tiktok.com/@everestyayinlari)

